

ФРЕДЕРИК ПОЛ
ЗЛАТОТО В КРАЯ НА
ЗВЕЗДНАТА ДЪГА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1992

chitanka.info

„КОНСТИТЮШЪН“ ЕДНО

Дневник на лейт. Шефийлд Х. Джекман, ВВС на САЩ, командир на американския звездолет „Конститушън“, ден 40.

Всичко е наред, приятели. Хиляди благодарности на Управление Експедиция за пакета от персонални известия. Голямо удоволствие ни достави концертът, който излъчихте. Всъщност, ние го записахме почти целия за да можем да си го пускаме, когато връзката ни започне да отслабва.

Вече сме в края на шестата седмица от нашата експедиция към Алфа Кентавър — планетата Алеф и сега, когато преминахме най-далечната достигана някога от космически кораб точка започваме да усещаме, че сме поели наистина дълъг път. Последните навигационни изчисления потвърждават, че се движим по плана на Управлението, което означава, че в момента — корабно време 1631 часа, ден 40 — ние пресичаме орбитата на Плутон. Летски продължава да следи ефекта на времеразтегляне, който сега, когато пътуваме с почти 1/6 от скоростта на светлината, започва да става доста изразен. Решихме да наречем границата, която пресичаме „крайбрежни води“. Оттук нататък Слънчевата система остава зад нас и така ние ще сме първите човешки същества проникнали в дълбините на междузвездното пространство. Възнамеряваме да отбележим случая с малка церемония. Летски и Ан Беклънд ушиха звездния флаг, който ще изхвърлим при преминаване през историческата точка. Ще го изстреляме от наблюдателна палуба номер 4 заедно със стоманената плака с прощалната реч на президента. А и всеки от нас ще изхвърли по нещо от личните си вещи. Аз смятам да се разделя с пръстена от Военно-въздушната Академия.

Малко промени от предишните ми доклади насам. Почти привикнахме с ежедневните си задължения. Още преди седмица приключихме със следстартовия основен преглед и както предвиждаше д-р Кнефхаузен свободното време започва да се превръща в проблем. Няма да имаме почти никаква работа по

управлението на кораба отсега, чак до пристигането ни край Алфа Алеф. Така че, захем се с изпълнение на развлекателната програма, която е подготвил за нас добрия стар Кнефи и отдела за подготовка на полета. В началото (мисля, че момчетата в Индианаполис трябва да го знаят) тя бе посрещната доста хладно. Общото мнение бе, че да се занимаваш с Теория на числата или с математика на изразяването, с което ни съветваха да започнем, е работа за птичките. Преценихме, че не сме изпаднали чак дотам и се захванахме с други занимания. Ан и Уил Беклънд отделят доста време на шаха. Дот Летски се зае да пише поетична адаптация на „Война и мир“. Останалите човъркат уредите, занимават се с астрономически наблюдения или си бърят. Но всичко това доста бързо започна да ни омръзва, точно както Кнефи предполагаше, че ще стане. Обсъдихме идеята му, че най-добрия начин да убиваме времето е да се заинтересуваме от проблемите на теоретичната математика — едно спокойно и ведро занимание. Идеята ни се видя разумна. Така че, от десетина дни насам Летски се мъчи да открие формула за простите числа, а моята скъпа Фло — да потвърди Хипотезата на Голдбах с помощта на Теорията за сходимостта. (Това е момичето, което до преди два месеца не можеше да преброи прането!) Така ни минава времето.

Медицински сме напълно здрави. Прилагам подробна информация за стойностите на кръвното налягане, пулсовата честота, както и контролния запис на ракетните и навигационни системи. Ще излъчвам докладите си по предварително установения график. Грижете се за Земята и от наше име — очакваме с нетърпение да я видим отново след няколко години!

ВАШИНГТОН ЕДНО

През тази седмица бе настъпило известно затишие в градската партизанска война във Вашингтон. Хеликоптерът се приземи безпрепятствено на южната страна на Белия дом — без снайперен обстрел, самонасочващи се ракети, дори без някой да хвърли по него камък. Доктор Дитер фон Кнефхаузен се загледа с подозрение в тълпата пикетиращи стачници на петдесетина метра отвъд оградения периметър. Не изглеждаха привърженици на някоя военнизирана организация, по-скоро бяха от „свободни педита“ или „природосъобразна храна“ или пък от „еднократни данъци“. Поне не бяха от тия дето хвърлят камъни, защото посрещнаха кацащия хеликоптер само с нестроен ропот. Кнефхаузен се измъкна вдървено от хеликоптера, който веднага излетя страхливо. Не си даде труда да тича към Белия дом. Пое бавно. За разлика от пилота на хеликоптера той не се страхуваше от тези прости хорица. Пък и не изпитваше кой знае какво нетърпение да се срещне с президента.

Охраната не се усмихна докато го обискираше. Ординарецът, който го заведе до западната тераса не му отдаде чест. Никой не пое от ръцете му тежкия куфар с диапозитивите и документите. „Можеш да помиришеш кучешкия задник преди да те натикат в него“ — мислеше си той, приведен под грохота на набиращия височина хеликоптер, на който отново предстоеше рискован полет над града.

„А колко различно бе всичко в добрите стари времена“ — помисли си той с носталгия. Можеше да си припомни всяка минута от онова време. Точно тук — под този портал се бе изправил пред погледите на стотици кореспонденти и фотографи от целия свят за да им съобщи за проекта Алфа Алеф. Всички вестници публикуваха тогава снимката му на първа страница — редом с тази на президента, новинарските емисии спираха вниманието си на него, докато той разказваше за Новата Земя, която ще даде на Америка цяла една планета за колонизиране, отстояща на четири светлинни години. Спомни си мигът на старта от Кейп, милион и половината поканени от

целия свят гости, задушавашите се от завист чуждестранни политици и учени, гордо надутите американски лидери. Ординарците тогава не пропускаха да му отдадат чест, говореше се дори, че ще го предложат за вице-президент на следващите избори и ако изборите бяха проведени тогава вероятно щеше да успее.

Сега вече всичко бе различно. Накараха го да се качи с асансьора за обслужващия персонал. „Хич не ми пука за кариерата — помисли си Кнефхаузен — по-скоро, чудя се откъде са надушили, че има проблеми. Дали от фантазиите по вестниците? Или някой е проговорил?“

Ординарецът почука на масивната врата на президентският кабинет и тя се отвори.

Кнефхаузен влезе.

Нямаше го познатото: „Влизай, Дитер, момчето ми, намести се някъде.“ Нито пък широката усмивка и добродушното потупване на вице-президента. Посрещнаха го тридесет мълчаливи лица, някои резервирани, други — открито враждебни. Присъстваше целия президентски кабинет заедно с дузина глави на департаменти и президентския секретариат, а най-враждебно беше лицето на президента, отвъд голямата кръгла маса.

Кнефхаузен се прегъна. Някакъв атавистичен копнеж по шегичките от кадетския лицей едва не го накара да тракне с токове и да нагласи монокъла, но той нямаше монокъл и рядко се подаваше на подобни импулси. Затова просто зае мястото си на отсамния край на масата и когато президентът кимна, произнесе:

— Добро утро, господа и дами. Предполагам, че искате да ме видите във връзка с глупавите лъжи, които разпространяват руснаците за проекта Алфа Алеф.

Руубарууба — промърмориха си присъстващите един на друг. Президентът отвърна с рязък тенор:

— Значи мислите, че това са само лъжи?

— Лъжи или заблуждения, господин президент, има ли значение? Ние сме прави, а те грешат — това е важното.

Руубаруубарууба. Държавният секретар погледна въпросително към президента, получи одобрително кимване и каза:

— Доктор Кнефхаузен, знаете, че отдавна съм с вашата група и не бих искал да изразявам несъгласие с което и да е от вашите

изказвания, но сигурен ли сте в думите си? Доста обезпокоителни са данните, с които излизат руснаците.

— Те са фалшиви, господин секретар.

— Ах, много добре, доктор Кнефхаузен. Бих бил щастлив да се съглася с вас, но едва ли и други хора ще го сторят. Добри и свестни хора, доктор Кнефхаузен, не смахнати и малоумни. Разполагате ли с някакви доказателства за тези хора?

— С ваше позволение, господин президент? — президентът кимна отново, Кнефхаузен отключи куфарчето и извади отвътре кутия с диапозитиви. Той я подаде на майора от морската пехота, който погледна въпросително президента, след което се зае да изпълнява нарежданията на Кнефхаузен. Светлината в стаята угасна и след известна борба с фокуса, на екрана над главата на Кнефхаузен се появи първият диапозитив. Огромни разклонени метални тръби се губеха зад близкия, черен хоризонт.

— Това е снимка на нашият радиотелескоп на далечната страна на Луната — каза той. Оттук никога не се вижда Земята, защото тази част от лунната повърхност винаги е обърната навън, точно затова изборът ни се спря на нея. Тук няма никакви електрически смущения. Уредът е изграден от около 33 милиона различни диполни елементи, подредени с математическа точност. Действителният му размер е приблизително на кръг с диаметър осемнадесет мили, но благодарение на точното разположение ефективността му се равнява на телескоп с диаметър до двадесет и шест мили. Следващият диапозитив, моля.

Клик. Огромният телескоп изчезна и на негово място се появи подобен, но видимо по-малък и с по-простовата конструкция.

— А това е руският уред, господа. И дами. Диаметърът му е с около една четвърт по-малък от нашия. По наши сведения — секретни разбира се, но аз съм уведомен, че на тази среща мога да цитирам секретни материали? Да — по наши сведения — с изразени конструкционни недостатъци. Направо ужасни, ако мога така да се изразя. Разликата между двата уреда в способността им за събиране на информация грубо пресметнато е едно към сто в наша полза. Светлина, моля.

— Това означава, — продължи той гладко, усмихвайки се подред на всеки един от присъстващите — че ако руснаците кажат „не“, а ние

кажем „да“, трябва да заложите на „да“. Можете да се доверите напълно на нашия радиотелескоп. Но в никакъв случай на техния.

Присъстващите се размърдаха объркано в креслата. Всички жадуваха да повярват на Кнефхаузен, но все още не бяха напълно уверени.

Белден, председателя на комитета за връзки с обществеността изрази тази всеобща тревога:

— Никой не се съмнява в качествата на вашите уреди. Още повече, — добави той — че дълго време ще си ближем раните от тяхното изплащане. Но заявлението на руснаците беше недвусмислено. Те твърдят, че край Алфа Кентавър не съществува планета по-голяма от хиляда мили в диаметър. Тук имам копие от официалното съобщение на ТАСС. В него се признава, че техните уреди не са така съвършени като нашите, но те разполагат с изявление, подписано от двадесет и двама академици, в което се казва, че техните уреди не биха могли да пропуснат обект със съобщенията от нас размери и локализация или обект, достатъчно голям, че да позволи кацане на нашата група астронавти. Запознат ли сте с това изявление?

— Да, разбира се, четох го...

— Тогава знаете, че в него те също така твърдят, че планетата която вие наричате „Алфа Алеф“ не съществува.

— Да, така се твърди там.

— Има и други изявления — на представители на парижката обсерватория, на Астрофизичния Център на Юнеско в Триест и на Английското Кралско Астрономическо дружество — като всички те заявяват, че са проверили и потвърждават данните на руснаците.

Кнефхаузен кимна ведро.

— Съвсем правилно. Те заявяват, че ако данните от наблюденията са такива, каквито ги съобщават руснаците в Нови Брежневград, на далечната страна на Луната, то произтичащите заключения са напълно логични. Аз не поставям под съмнение изчисленията. Аз само казвам, че наблюденията са извършени с несъвършени уреди, което е довело съветските астрономи до неверни изводи. Но не бих искал да поставям на изпитание търпението ви с непотвърдени изявления, затова ще ви кажа това, което ТРЯБВА да ви кажа. Това, което казват руснаците е теория. Това, с което аз излизам насреща е не просто по-добра теория, а обективната действителност.

Знам, че Алфа Алеф е там защото съм я видял. Загасете отново светлината, майоре! И ако обичате, следващия диапозитив.

Екранът се обля в светлина, сред която се виждаха малки черни точки — като прах. Почти в центъра на екрана се мъдреше голяма черна точка, заобиколена от дузина по-малки. Кнефхаузен включи светлинната показалка и я насочи като стрела към централната точка.

— Това е фотографски негатив — каза той — което означава, че черното е там, където в действителност е бяло и обратно. Това са астрономически обекти. Снимката е направена от наш спътник близо до орбитата на Юпитер, на път за Нептун, преди четиринадесет месеца. Централния обект е звездата Алфа Кентавър. Заснета е със специален уред, който филтрира по-голяма част от светлината на звездата, нещо подобно на короноскопа, който се използва за заснемане протуберансите на нашето слънце. Надявахме се по този начин да заснемем планетата Алфа Алеф. И успяхме, както виждате сами — светещата стрела се насочи към малка черна точка, в непосредствена близост до голямата. — Това, господа и дами, е Алфа Алеф. Тя се намира точно там, където предсказахме на базата на нашите радиотелескопични наблюдения.

Залата се изпълни с шум. Държавният секретар извика развълнувано:

— Господин президент! Можем ли да публикуваме тази информация?

— Ще я публикуваме веднага след края на срещата — отвърна президентът.

Руубаруубарууба. Разнесе се гласът на председателя:

— Господин президент, сигурен съм, че ако ВИЕ кажете, че това е откритата от нас планета хората ще ви повярват. Но всичките тези точки толкова много си приличат, че се питам, дали доктор Кнефхаузен би могъл да задоволи любопитството ми като поясни — откъде знае, че точно това е Алфа Алеф?

— Диапозитив номер четири, моля — и задръжте номер три в гнездото.

Същата сцена, леко променена.

— Обърнете внимание, господа, че на тази снимка един от обектите е променил своето местонахождение. Ето този. Той се е преместил. Уверен съм, знаете че звездите видимо не извършват

движение. Тази тук обаче изглежда се е преместила, защото снимката е направена от нашия спътник осем месеца по-късно, на обратния път от Нептун и планетата Алфа Алеф се е завъртяла по орбитата си. Това не е теория, това са доказателствата и мога само да добавя, че оригиналният запис, от който са направени тези копия се съхранява в Голдстоун, така че възможността за съмнение отпада.

Руубаруубарууба. Но по-високо и по-развълнувано. Кнефхаузен продължи доволно:

— И така, майоре, бихте ли върнали отново диапозитив номер три, да — а сега бихте ли превключили няколко пъти бързо от трети на четвърти, — по-бързо, ако обичате — благодаря ви.

Малката черна точка наречена Алфа Алеф заподскача напред-назад като тенис топка, докато всички останали точки-звезди останаха неподвижни.

— Това, което виждате се нарича „мигащ сравнителен процес“. Бих искал да подчертая, че ако това което привлича вниманието ви не е планета, то с вашето извинение, господин президент, това трябва да е най-смахнатата звезда, която някога сте виждали. Освен това, тя е точно на такова разстояние и с такъв орбитален период, каквито получихме от радиотелескопичните изследвания. Сега, има ли все още въпроси?

— Не, сър!... Страхотен си, Кнефи!... Ясно като кравешки задник на месечина!... Това, мисля, приключва въпроса... Сега ще им покажем на червените...

Гласът на президента се разнесе над останалите:

— Ако обичате — светлините, майор Мертън — каза той. — Доктор Кнефхаузен, благодаря ви. Ще ви бъда задължен ако останете още няколко минути за да подготвим текста на изявлението, преди да публикуваме снимките. — Той освободи с хладно кимване своя главен научен съветник и като огледа ухилените лица на членовете на кабинета, усмихна се сам с удоволствие.

„КОНСТИТЮШЪН“ ДВЕ

Дневникът на Шефийлд Джекман, звездолет „Конститюшън“, ден 95.

Според Летски сега се носим с близо 15 процента от скоростта на светлината — почти 30 000 мили в секунда. Атомния двигател работи гладко като часовник. Горивото, енергията и животообеспечаващите системи са в границите на оптималното. Никакви проблеми с кораба или с нещо друго.

Релативистичните ефекти се проявяват според предвижданията. Спектралните изследвания на Джим Барстоу показват, че звездите пред нас се изместват към синия край на спектъра, докато звездите зад нас се преместват към червения. Но без помощта на спектроскопа почти нищо не се вижда. Що се отнася до Слънцето — то е още доста ярко — преди няколко часа Джим го измери като звезда от минус шеста величина. Цветът му вече не е златисто жълт, характерен за типа ГО, но същото може да се каже и за Алфа Кентавър пред нас и да си призная честно, не виждам голяма разлика между тях. Причината вероятно е в това, че и двете слънца са ярки и цветовете въздействия се подтискат, въпреки че на спектроскопа, както вече казах, се забелязва разлика. Гледаме назад на смени. Това, предполагам е напълно естествено. Все още през телескопа се различават Земята и дори Луната, но вече трудно. Вчера Ски за малко да ослепее от слънчевите лъчи — видимата сепарация от слънчевата арка е вече само дванадесет секунди. След няколко дни Земята и Слънцето ще бъдат твърде близко за да ги отличим.

Да видим какво друго?

Доста приятно си прекарваме времето с развлекателната програма по математика. Ан привикна с бинарната алгебра като патица с вода. По мои предположения се занимава с някакъв статистически експеримент (не проявяваме взаимен интерес към заниманията си, докато сами не сме готови да говорим за тях) защото непрестанно ни кара да хвърляме монети. Мислехме, че никой от нас няма пари, но се

оказа че двама са взели. Ски има старинна руска сребърна рубла, която му подарил за късмет чичото на майка му, а другата — един стар филиделфийски талер — аз намерих в джоба си, но Ан не я хареса защото била твърде лека. Ан прекарва много щастливи часове в подхвърляне на сребърната рубла, ези или тура и вписва резултатите като серии от шестколонни бинарни числа — 1 за ези и 0 за тура. След около седмица търпението ми се изчерпа и аз започнах да се навъртам около нея за да науча нещо повече. Но когато я питах тя ми отвърщаше: „По пътя на лесното и простото се мъчим ние да сграбчим законите на целия свят“. А когато и казвах, чудесно, но какво смята да сграбчи с това безкрайно хвърляне на монети, тя казваше: „А когато законите на света са сграбчени, зад тях лежи съвършенството.“ И понеже, както вече казах, стараем се да не си пречим един на друг в заниманията, аз я оставих намира. Но така поне времето минава.

Кнефи ще се подуе от гордост ако ни види как сме се запретнали с неговата развлекателна програма. Досега никой от нас не е успял да реши Теоремата на Ферма или нещо такова, но именно в това е смисъла. Та нали ако успеем да решим проблемите няма да има с какво да се занимаваме. Такава е функцията на развлекателната програма — да поддържа духът и умът бодрни по време на това изключително скучно пътешествие.

Личните ни взаимоотношения? Всичко е наред, приятели, всичко е наред. Много по-добре, отколкото всеки от нас би могъл да се надява по време на предполетните курсове по индивидуална хигиена. Момичетата пият редовно шарените хапчета, четири дена преди края на менструалния цикъл ги сменят със зелените, следващите четири дена не взимат никакви хапчета и после пак отначало. В първите дни всичко това бе придружено с притеснителни шегички, но после стана ежедневие като миенето на зъбите. Ние мъжете всеки ден се тъпчем с червените таблетки (Ски ги нарече „стоп-светлини“), докато момичетата не ни кажат, че е време за отдих, тогава минаваме на Синия Дявол (така кръстихме антидота заради кошмарните му странични ефекти) и когато те минат на шарените, ние отново се връщаме към червените. Никой от нас не намираше какъвто и да е смисъл в тази въртележка. Но се оказа, че има смисъл. Аз например, въобще не си помислям за секс докато моята Фло не ме целуне по ухото и пошепне че, извинете ме за израза, изгаря от желание и тогава

уха! Така е и с другите. Нарекохме залата в дъното на коридора, оная с широките нарове, хотел „Меден месец“. Всеки, който е на зор може да отседне в него. Досега не се е налагало да го ползват едновременно две двойки.

Прощавайте за тези интимни подробности, но нали казахте че искате да знаете всичко, а друго ново засега няма. Всички системи функционират нормално. Проверяваме ги отново и отново, но засега проблеми няма. Около нас не се вижда нищо интересно освен звезди. Нагледахме им се вече всички. Плазмената струя поддържа неизменно 0.75 G тяга. Почти престанахме да я чуваме.

Привикнахме дори с рециклиращата система. Не ни смущава вече нито вакуум-тоалетната, нито пък това, което става с отходните продукти, макар в началото да ни глождеше известно отвращение. Но сега всичко е наред. Отделените човешки екскрети — урина и фецес се смесват и преработват в цистерните с морски водорасли като полученият продукт преминава през хидропонните утаители, но разбира се вече като кафяво-зеленикава субстанция досущ като оная, с която баща ми тореше градината. Всички по-нататъшни процеси също са автоматизирани, така че следващата ни среща с тази материя е чак в кухнята — във вид на свежи червени домати, оризов пилаф или каквото сме поръчали. Малко ни липсват животинските протеини, но запасите ни от месо са ограничени и можем да си позволим хамбургер само веднъж седмично. Водата, която пием идва на практика от въздуха, от където я утилизират кондензаторите. Има свеж дъх, добре охладена е и на вкус е приятна. Разбира се, за да попадне във въздуха трябва да напусне телата ни с потта или да се изпари от повърхността на растенията, (които също се оводняват от преработения продукт на рециклиращите цистерни) така че като се замислим идва ни на ум, че всяка една водна молекула е преминала поне четиридесет пъти през бъбреците ни. Важното е, че това не става директно. Вярно е, че това което пием е пот и още нещо, но ако се замислим — с какво всъщност е пълно езерото Ери?

Добре де, мисля, че засега стига. Предполагам, че вече сте придобили представа за ситуацията — носим службата с радост и сме ви благодарни за прекрасното пътешествие!

ВАШИНГТОН ДВЕ

Докато чакаше за среща с президента, доктор Кнефхаузен препрочете последния доклад от звездолета, подсвирквайки си щастливо. „Носим службата с радост“. „И тогава уха!“ „Кнефи ще се подуе от гордост“ — така си и беше. Гордост за тях — тези малки чудеса там! Толкова храбри. Толкова силни.

Гордееше се толкова много с тях, сякаш и осемте бяха негови синове и дъщери. Всеки знаеше, че проекта Алфа Алеф е отроче на Кнефхаузен, но той се стараше да скрие от света, че мислено разпространява бащинството си и над екипажа. Избрани бяха сред елита на света и той беше човекът, който ги бе поставил на местата им. Той вдигна глава и се заслуша в глъчката зад оградата, откъдето днешните отвратителни привърженици на уличното насилие упражняваха своя тормоз върху хората движещи света напред. Лумпени с дълги коси и мръсен морал. Но небесата принадлежаха на ангелите и Дитер фон Кнефхаузен бе избрал ангелите. Негово дело бе цялата селекционна програма (и ако в нея имаше някои моменти, за които би било по-добре да не се говори — какво от това?). Той бе създателят и на изключително важната програма за подготовка. Всъщност — той бе създателят на целия проект и той бе човекът, който бе убедил президента в неговата реалност. Техническата част не беше нищо друго освен много пари, отдавна известни научни концепции и машинария, която с малко желание човек би могъл да събере. Но всичко това не би могло да съществува ако не беше доктор Кнефхаузен, който пръв обяви за откриването на Алфа Алеф от неговата радиообсерватория на далечната страна (и я назова с това име, макар да бе в правото си да и даде което и да било друго, включително и своето собствено) и който продължи борбата сам, до пълното утвърждаване на проекта от президента.

Това беше борба трудна и горчива. „Но — помисли си той смело — най-лошото все още предстоеше“. Няма значение. Каквато и да е

цената му, тя ще е оправдана. Тези доклади от „Конститушън“ го потвърждават. Всичко върви точно както е планирано и...

— Извинете, доктор Кнефхаузен.

Той вдигна глава, за миг катапултирал обратно през почти половин светлинна година.

— Казах, че президента ви очаква.

— Ах, — рече Кнефхаузен. — О, да, разбира се. Бях се замислил.

— Да, сър. Оттук, сър — съвсем за кратко, докато преминаваха покрай прозореца, пред очите му се мярна сцена от стълкновението пред главния вход — войнствено размахвани надписи, сини облаци от сълзотворен газ, крясъци, викове.

— Цар Тълпа е доста зает днес — промърмори Кнефхаузен отсъстващо.

— Няма опасност, сър. Оттук, моля.

Президента го очакваше в личния си кабинет, но за изненада на Кнефхаузен не беше сам. Нищо необичайно нямаше в присъствието на Мюрей Еймъс, личния секретар на президента, но в стаята имаше и други хора. Кнефхаузен видя Държавния секретар, Говорителя на Белия дом и Вице-президента. „Странна представа за поверителна среща на четири очи с президента“ — помисли си Кнефхаузен. Но той бързо се възстанови от изненадата си.

— Моля да ме извините, господин президент, — поде той бодро — но вероятно не съм ви разбрал правилно. Мислех, че ще разговаряме насаме.

— Ще разговаряме, Кнефхаузен — каза президента, борейки се с очевидно превъзмогащата го умора — в присъствието на тези господа. Те също могат да чуят това, което искате да ми кажете.

— Ах, добре, разбирам — отвърна Кнефхаузен като се опита да прикрие факта, че всъщност не разбира какво става. Едва ли президентът искаше да каже това, което мисли, следователно, необходимо бе да се постарее да открие намеренията му. — Да, разбира се. Ето нещо интересно, господин президент. Нов доклад от „Конститушън“! Само преди час сигналът е бил ретранслиран от Лунната орбитална станция Голдстоун и току що ми го предадоха от дешифриционната. Позволете ми да го прочета. Нашите храбри астронавти се справят чудесно, всичко тече по план. Те съобщават...

— Точно сега не искаме да ни го четете — прекъсна го остро президентът. — Ще го чуем, разбира се, но има нещо по-важно. Искам да разкажете пред тези хора пълната история на проекта Алфа Алеф.

— Пълната история, господин президент? — Кнефхаузен внезапно помрачня. — Разбирам. Искате да започна от самото начало, когато в обсерваторията осъзнахме, че сме открили нова планета...

— Не, Кнефхаузен. Не измислената история. Истинската.

— Господин президент! — извика отчаяно Кнефхаузен. — Искам да заявя, че протестирам против такова предварително разкриване на витална...

— Истината, Кнефхаузен! — извика президентът. За пръв път Кнефхаузен го чуваше да повишава глас. — Нищо няма да излезе извън тази стая, но вие трябва да им разкажете всичко. Кажете им защо руснаците са прави, а ние лъжем! Кажете им защо изпратихме тези астронавти на самоубийствена мисия, със задача да кацнат на планета, която от самото начало знаехме, че не съществува!

„КОНСТИТЮШЪН“ ТРИ

Дневникът на Шеф Джекман, Ден 130.

Доста време мина, нали? Съжалявам, че се оказах такъв несериозен кореспондент. Бяхме някъде по средата на тринадесетата серия от шахматни срещи с Ив Барстоу — тя разиграваше дебютите на Боби Фишер, а аз се опитвах да наподобявам стила на Ришевски — когато Ив каза нещо, което ме накара да си спомня добрия стар Кнефи, а оттам — че ви дължа доклад. Така че — ето го.

В моя защита мога да добавя, че не става дума само за страничните ни занимания. Доста енергия отива за тези общи приказки. Някои от нас смятат, че това е нецелесъобразно. Колкото повече се отдалечаваме, толкова повече енергия е необходима за съобщенията. В момента не сме чак толкова закъсали, но мисля че трябва да ви кажа истината, нали? Кнефи ни накара да обещаем. „Винаги казвайте истината — учеше ни той — защото вие сте част от един експеримент и ние трябва да знаем какво правите, това е всичко“. Добре, истината в случая е, че сме малко зле със запасите от енергия защото Джим Барстоу се нуждае от доста големи количества за своите изследвания. Вероятно ще се зачудите какви ли са тези изследвания, но ние си имаме едно правило — да не критикуваме и да не се месим в работата на другия докато той не е готов за това. А той не е готов. Поемам отговорността за цялата тази работа, не само за енергийния недостиг, но и за проблемите, които той създава на кораба. Казах на Джим, че може да продължи.

Скоростта ни е доста големичка вече и наблюдавани с просто око звездите пред и зад нас са преминали съответно в синия и червения край на спектъра. Странно, но все още не сме успели да открием Алфа Алеф, дори като затъмним звездата с диск. Сега, когато звездите пред нас се преместиха в синия край на спектъра едва ли ще успеем да я забележим преди да преминем в спиращ режим. Все още виждаме Слънцето, но само в ултравиолетовия спектър. Разбира се, тези релативистични честотни изменения означават, че ще ни е необходима

допълнителна компенсаторна енергия за изпращане на съобщенията, което е още една причина да не ви изпращаме радостни поздрави всяка неделя във времето между закуска и бейзболния мач, както би трябвало да го правим като добри деца!

Но пътуването върви гладко. „Личните ни взаимоотношения“ продължават да са чудесни. Извършихме някои дребни експериментални проучвания в тази насока, които не бяха предвидени в програмата. Всичко мина добре. Не знам как по-точно да се изразя, но открихме страхотно средство за да вършим най-различни неща. Добре, по дяволите, ще ви подсказва: Дот Летски каза да накарате момчетата от Управление Експедиция да отворят две от шарените таблетки и една „Син дявол“, да ги смесят с четвърт чаена лъжичка черен пипер и около два милилитра от преработената течност на рециклиращата система. Поднася се с портокалов шербет и о, майко! Първият път, когато опитахме коктейла Фло изтърси, че бил „окрилящ“ и на всички названието много допадна. Дот го бе открила седмици преди нас. Чудехме се как успява да се справи толкова бързо с „Война и мир“ докато не ни издаде тайната си. Тогава открихме какви чудеса върши този вълшебен коктейл — емоционално и интелектуално, както казват — съзиданието и възбуждението, ръка за ръка.

Ан и Джери Летски вече приключиха с развлекателните си програми, (доста рано — като се има в предвид, че трябваше да им стигнат до края на полета) затова си обмениха микрофилмите за да продължат в други насоки изследванията си в Теорията на случайността и сега Ан е потънала в четене на Кант и Карнап, а Летски се пука от яд, че не разполагаме с култури от *Achillea millefolium* в ботаническата градина. Казва, че му трябвали няколко стебла за изследванията. Вместо това хвърля рублата и съставя хексаграми, а и ние му помагаме, но това не е най-добрия способ. Честно казано, Управление, той е прав. При подготовката трябваше да се помисли и за други възможности за занимание, не само за секс и Теория на числата. Не можем да използваме дори кокалите от кухненските отпадъци, просто защото няма кухненски отпадъци. Зная, че едва ли е било възможно да мислите за всичко, но все пак... както и да е, импровизирахме доколкото можем и нерядко успешно.

Да видим, какво друго? Изпратих ли ви доказателството на Джим Барстоу за Голдбаховата хипотеза? Оказа се много просто, след като

приложи разработения от него метод за множествен паралелен анализ. Но вече почти не се занимаваме с такива дреболии. Доста се позабавлявахме и с Теорията на числата преди да я зарежем и сега единственото, което все още занимава всички ни (освен личните ни разработки) е математика на изразяването. Не че сме се заели с нея систематически, само когато ни остане време от другите занимания, но вече сме почти сигурни, че може да бъде създадена универсална граматика и никак не е трудно да се предположи до какво ще доведе това. В тази насока Фло напредна най-много. Помоли ме да отбележа в рапорта, че Бул, Вен и всички останали са били на погрешен път, но според нея има нещо ценно в идеята на Лайбниц за „математическия мозаключител“. Допадат и също и разработките на Свенсон за език с висока степен на сложност. (Оттук на Джим му дойде на ум идеята за паралелния множествен анализ). Смесът на тези разработки е създаването на двуречников език като едната група значения се предава с помощта на фонемни, а другата — чрез промени в тона. И двете значения се възприемат едновременно — като рокмузика. В момента нашата мила Фло работи над третото, четвъртото и Н-тото измерения, за да може паралелно да се предават много значения, но все още не е постигнала кой знае какъв напредък (ако изключим хрумването и за използване на сексуалния контакт като комуникационна среда). За съжаление човешките сетива се оказват ограничени в способността си да приемат и предават информация. Между другото, проучихме повечето от познатите „изкуствени езици“, така например с помощта на хипноза „измъкнахме“ от Уил Беклънд познанията му от детинство по есперанто. Но всички те се оказаха задънени улици в нашите проучвания. Способността им за предаване на информация е по-ниска дори от тази на стандартния английски или френски.

Следват медицински бележки. Здрави сме. Минаваме на регулярни прегледи при Ив Барстоу. Ан и Ски имаха няколко незначителни кариеси по зъбите си и Ив ги запълни, по-скоро заради упражнението, отколкото заради нещо друго. Нямам предвид упражнение по запълване на зъби, а по акупунктура — Ив се е запалила по нея. Всичко мина чудесно.

Всички ние се чувстваме като деца, които пишат на мама и тате от летния лагер и всички горим от желание да ви зарадваме с личните

си постижения. Бедата е, че не разполагаме с кой знае какво. Всеки има по нещо, с което се гордее — като Барстоу с неговите доказателства по някои класически математични проблеми, трудното е да решим какво от всичко това да изпратим с ограничените си енергийни ресурси, без да ги прахосваме за глупости. Ето защо гласувахме и решихме да ви изпратим поетичната адаптация на „Война и мир“, която написа Ан. Доста е дългичка. Дано успеем. Започвам да я предавам...

ВАШИНГТОН ТРИ

Пролетта дойде и във Вашингтон. Черешовите дръвчета по брега на Потомак цъфнаха, парка „Рок Крик“ се покри с бледа зеленина. Дори през шума на хеликоптерните двигатели до ушите на Кнефхаузен достигаха откъслечни изстрели, а очите му се спираха на димните завеси от сълзотворен газ и запалителен коктейл „Молотов“ в Джорджтаун и около Уотъргейт. „Тия не знаят умора“ — помисли си с раздражение Кнефхаузен. Зачуди се какъв смисъл има да се блъска за такива като тях. Това малко го поразея. Вниманието му се отклони в три посоки — опустошения, но обрасващ в пролетна зеленина пейзаж, ескорта от щурмоваци, които кръжаха около неговия вертолет и документите в скута му. Просто не можеше да се съсредоточи върху кое и да е от трите неща. От всичко най-много го притесняваше доклада от „Конститюшън“. Нуждаеше се от експертна помощ за детайлен анализ на съобщението и това не му харесваше. Не му харесваше и съобщението. Къде бе допуснал грешка? Та те бяха негови деца, специално подбрани. Нито един от тях не бе показвал на младини и най-малка склонност към хипарщина. Какви тогава бяха тези глупости с „И Цинг“ и тия тъпотии с *Achillea millefolium* позната още като „бял равнец“? Какви „експерименти“? Кой измисли тези отвратителни антинаучни акупунктури? Как смеят да отклоняват енергия от ограничените си ресурси за някакви неясни „изследователски причини“ и какви са тези причини? И най-вече, какви са тези „проблеми с кораба“?

Той надраска в бележника си:

„Да последва незабавно изпълнение. Прекратете с тези глупости. Имам чувството, че се държите като деца пуснати във ваканция. Вие предавате идеалите на проекта.“

Кнефхаузен

След като пробяга разстоянието от вертолетната площадка до бронирания вход на Белия дом той предаде посланието си за незабавно изпращане до „Конститушън“ през Голдстоун, на далечната страна. Необходимо им е само едно напомняне, убеждаваше се той и отново ще влязат в правия път. Но безпокойството не го напусна, докато се оглеждаше в огледалото и се приготвяше за среща с президента.

Този път го поведоха не нагоре, а надолу. Предстоеше му да влезе в подземните помещения, където някога е бил разположен плувният басейн на Франклин Рузвелт, после прес-центърът на Белия дом, а сега бе изграден брониран бункер, където в случай на ненадейна атака откъм града можеше да се издържи до няколко седмици, т.е. докато Четвърта Бронетанкова Дивизия успее да пристигне от базата си в Мериленд и да овладее положението. Помещението не бе удобно, но бе безопасно. Освен, че стените му бяха бронирани, то притежаваше чудесна звукоизолация и не по лоша защита от подслушване и утечка на информация, отколкото подземния бункер под Кремъл или базата „Нором“ в Колорадо.

Кнефхаузен бе поканен да седне в единия край на залата, докато в другия президента водеше приглушен разговор с група хора, които с интерес обърнаха глави към новопристигналия.

Не след дълго президентът вдигна глава.

— Добре — каза той с уморен глас и отпи от кристалната чаша пред него. — Всички ние знаем защо сме тук. Правителството на Съединените Американски щати е излязло с официална информация, която е невярна. Направило го е съзнателно и сега ние сме уличени. Бихме искали да ви запознаем с подробностите и затова доктор Кнефхаузен ще ви разкаже за проекта Алфа Алеф. Започвай, Кнефхаузен.

Кнефхаузен се изправи и без да бърза се отправи към малката катедра разположена встрани от президента. Той отвори записките си на катедрата, огледа ги замислено със стиснати устни и каза:

— Както вече спомена президентът, проекта Алфа Алеф е камуфлаж. Някои от вас имаха честа да го научат още преди няколко месеца и тогава вие нарекохте проекта с думи като измама и фалшификация. С такива думи. Но ако ми позволите да се изразя на френски, този проект не отговаря на нито едно от споменатите определения, той е „ruse de guerre“^[1]. Не във войната срещу нашите

врагове или срещу тези инфантилни хлапета размахващи по улиците тухли и бутилки с коктейл „Молотов“. Не говоря за тези войни, а за войната против невежеството. Защото, виждате ли, трябваше да извършим определени жертви в името на науката и прогреса. Проекта Алфа Алеф е част от това.

— Нека да започна с най-лошото — продължи той. — Първо, планетата Алфа Алеф не съществува. Руснаците бяха прави. Второ, ние също го знаехме от самото начало. Дори снимките, които публикувахме бяха фалшифицирани и не след дълго това ще стане известно на целия свят и всички ще узнаят за нашата ruse de guerre. Мога само да се надявам, че това няма да стане твърде скоро, защото ако имаме късмет да запазим нашата малка тайна поне за още известно време, тогава вероятно ще пожънем известни положителни резултати. Трето, когато „Конститюшън“ достигне Алфа Кентавър той няма да открие подходящо място, където да се приземи, нито пък енергийни ресурси, които да му помогнат да поеме обратния път, нищо освен звезди и пустош. Този факт носи след себе си определени последствия. „Конститюшън“ разполага със запаси от водородно гориво само за пътя и някой дребни маневри в околността на звездата. Той не разполага с гориво за връщане назад и източника, на който разчита за да набави това гориво, наречен планетата Алфа Алеф не съществува, така че астронавтите не ще могат да се върнат. Следователно те ще срещнат смъртта си там. Това са лошите новини, с които исках да започна.

Из залата се разнесе шум. Президентът мълчеше намръщен, с отсъстващ вид. Кнефхаузен почака търпеливо, докато аудиторията преглътне горчивия хап, след което продължи.

— Питате тогава, защо ни е било необходимо всичко това? Да осъдим осем млади хора на смърт? Отговорът е прост: познание. С други думи — нуждаем се от фундаментални научни познания за да защитим свободния свят. Вярвам, че сте запознати с широко известния факт, че през последните десет и повече години не разполагаме с почти никакви значими научни достижения. Рутината — да. Технологии — да. Приложения — да. Но от времето на Айнщайн, че дори на Вейцзекер — никакви фундаментални открития. А без такива фундаментални открития ние неизбежно и съвсем скоро ще бъдем изправени пред застои в процеса на създаване на нови технологии. Този процес просто

ще издъхне. А сега искам да ви разкажа една история. Това е истинска научна история, не шега, зная че сега не ви е до шеги. Имало едно време един малтиец на име де Боно, който много се интересувал от процеса на креативно мислене. Много малко се знае за този процес, но той имал идея как да узнае повече. За своя експеримент подготвил гола стая с две срещуположни врати. Влизаш през едната врата, минаваш през стаята и излизаш през другата. Пред вратата, която условно нарекъл входна, де Боно поставил въже и няколко дъски. За „опитни зайчета“ подбрал деца, като им поставил следното условие: „Предстои ни да изиграем една игра. Трябва да пресечете стаята, от едната врата до другата, това е всичко. Ако успеете, считайте че сте победили. Но има едно условие. Не бива в никакъв случай да докосвате пода с крак, коляно, или която и да е част от тялото или дрехите. Едно по якичко момче момче успя да я премине на ръце, — продължил той — но беше дисквалифицирано. Това не бива да правите. Сега вървете и който успее първи ще получи за награда шоколад.“ И така той ги пуснал едно по едно и всички, кой по-бързо кой по бавно рано или късно стигали до една и съща идея. Те сядали на пода, връзвали дъските за краката си като ски и така пресичали стаята. Най-остроумните се сетили веднага. На другите им били необходими няколко минути. Но всички те използвали един и същ способ и това била първата част от експеримента. Във втората част всичко било както в първата, с една малка разлика. Този път де Боно им дал само по една дъска. И с тази част от задачата децата се справили, макар и по друг начин. Те завързвали двата края на дъската с въже, заставали върху него и с подскачане като същевременно придръпвали дъската с ръце, пресичали стаята. Но въпреки това всички успели да се справят и този път. Докато при първия опит средното време за пресичане на стаята било около 45 секунди, то при втория то намаляло до 20 секунди. С една дъска те се справяли със задачата по добре отколкото с две.

— Може би някои от вас вече започват да ме разбират. Защо нито едно от децата не се е сетило за този по-бърз начин още при първата част от експеримента? Много просто. Подобно на всички нас и те са използвали цялото количество от условно зададени материали. Но то не им е било необходимо. Защото вторият път, с по-малко материали те се справили по-добре.

Кнефхаузен млъкна и огледа победоносно стаята. Чувстваше се пълен господар на положението. Точно както с президента, преди три години. Те вече започваха да осъзнават необходимостта от това, което бе направено и лицата им не бяха така враждебни, само объркани и малко уплашени.

Той продължи:

— Ето каква е целта на проекта Алфа Алеф, дами и господа. Ние избрахме осем от най-интелигентните човешки същества на Земята — здрави, млади и много напористи. И креативни. Изиграхме им гаден номер. Но им дадохме възможност, каквато никой никога не е имал досега. Възможността ДА МИСЛЯТ. Да мислят в продължение на ЦЕЛИ ДЕСЕТ ГОДИНИ. Да мислят по фундаментални въпроси. Те са лишени от онази допълнителна дъска, която би могла само да им пречи. Няма кой да ги убеждава, че идеите им са безумни или обречени на провал. Всичко трябва да измислят сами.

— За да може всичко това да стане, ние им изиграхме лоша шега. Една шега, която ще им струва живота. Да, знам че това е трагично. Но в замяна на техния живот ние им предлагаме безсмъртие. Как го правим, ли? Отново с измама, дами и господа. Ние не им казваме: „Вижте какво, трябва да откриете няколко фундаментални научни постановки и да ни ги съобщите.“ Ние прикриваме причината за да не може дори и тя да им отвлича вниманието. Ние им казваме, че тези занимания са развлекателни, че са само за убиване на времето. Това също е *ruse de guerre*. Защото тези „развлечения“ не само им помагат да прекарат по-приятно това дълго пътуване. Те са СМИСЪЛА на пътуването. За начало им предлагаме да се занимаят с основния инструмент на науката. Числата — величини и определения, с които се извършват всички научни изследвания. С граматиката. Не онази, която учите в училище. Това е научен термин за математиката на изразяване и за основните закони на общуване, т.е. за начин на общуване без излишни неясноти. По такъв начин им създаваме условия за съвместно изучаване на тези два основни елемента и за формулиране на нови принципи на познанието. Какво ще излезе от всичко това? Това е честен въпрос. За съжаление ясен отговор няма. Поне засега. Ако знаехме предварително отговора, експеримента не би имал смисъл. Така че ние нямаме представа какъв ще е финалният резултат, но и досега те вече са постигнали много. С лекота са решени проблеми,

измъчвали в продължение на векове умовете на учените. Ще ви дам един пример. Вие ще кажете: „Добре, но какво ОЗНАЧАВА това?“ Аз ще ви отговоря: „Не знам“. Това, което знам, е, че въпросът е много сложен и че никой досега не е съумял да се справи с него. Това е доказателството на така наречената Хипотеза на Голдбах. Една хипотеза или ако искате, наречете го предположение. Предположение на един даровит математик, направено преди много много години, според което всяко четно число може да бъде изразено като сума от две прости числа^[2]. Това е един от онези типични „прости“ проблеми в математиката дето всеки ги разбира, но никой не може да реши. Вие ще кажете: „Ама разбира се, 16 е сума от 11 и 5 и двете са прости числа, а 30 е сума от 23 и 7 и такъв пример може да се даде за всяко четно число.“ Да, така е. Но можете ли да ДОКАЖЕТЕ, че това важи ВИНАГИ И ЗА ВСЯКО четно число. Не. Не можете. И никой досега не е успял да го направи, освен нашите приятели от „Конститушън“ и то само за няколко месеца. Остават им още десет години. Трудно ми е да преценя какво ще постигнат за това време, но едва ли ще е по-малко от досегашното. Нова Теория за относителността, нова представа за гравитацията — не зная, това са само думи. Но ще постигнат много.

Той отново замълча. Никой не издаде звук. Дори президентът се бе втренчил в него.

— Още не е късно да опорочим експеримента, затова необходимо е поне за малко да го запазим в тайна. Това е всичко, дами и господа. Това е истината за Алфа Алеф.

Идваше ред на най-неприятното и той се помъчи да го отложи като се зарови в записките си, но после сви рамене и запита:

— Има ли въпроси?

О, да, въпроси имаше. Herr Omnes бе малко замаян, необходимо му бе известно време за да се пребори с магията на красивите истини, които бе чул, след което по един, по двама, а и по трима наведнъж те го обсипаха със своите въпроси. С право се бе опасявал от тях. Въпроси без отговор. Въпроси, които не успяваше да чуе, защото мигновено бяха последвани от нови въпроси. Въпроси, на които не знаеше отговорите. И най-лошите — въпроси, чийто отговори бяха като пипер в очите — дразнещи и заслепяващи. Но трябваше да ги изслуша и да се помъчи да отговори. Дори когато бяха извиквани толкова силно, че

морските пехотинци пазещи отвъд дебелиите двойни врати се споглеждаха учудено. „Искам да знам чия идея е всичко това?“ „Ничия, както вече споменах, господин секретар“. „Виж какво, Кнефхаузен, да не искаш да кажеш, че ще убиеш добрите хорица само заради някаква си хипотеза на някакъв си Голдбах?“ „Не, сенаторе, не заради Хипотезата на Голдбах, а в името на велики научни достижения, които ще осигурят свободата на свободния свят.“ „Искате да признаете, че съзнателно сте въвлекли правителството на САЩ в измама?“ „По-скоро бих го нарекъл ruse de guerre, господин секретар.“ „А снимките, Кнефхаузен?“ „Както вече ви казах, генерале, фалшификация. Поемам пълна отговорност.“ И така нататък, и така нататък, като все по-често се чуваха думите „убиец“ и „измама“ и дори „предателство“.

Докато най-накрая президентът се изправи и вдигна ръка. Макар и с известно затруднение редът най-сетне се възстанови.

— Независимо харесва ли ни или не, ние сме вътре — каза той просто. — Няма какво повече да се каже. До ушите на много от вас бяха достигнали слухове и вие дойдохте при мен за да научите истината. Сега вие я знаете. Истината е свръхсекретна и трябва да бъде запазена такава. Всички знаете какво означава това. Искам само да добавя, че всеки опит за разгласяването и ще бъде пресичан с всички средства за сигурност и ще бъде наказван с цялата строгост на закона. Това е въпрос от равнището на националната сигурност и ви напомням, че наказанието включва смъртна присъда, когато това е необходимо, а в случая е необходимо. — В този момент президентът изглеждаше много по-възрастен от годините си и движеше устни сякаш преживяше нещо неприятно. Без да позволи по-нататъшни дискусии той закри срещата.

Половин час по-късно президентът прие в кабинета си Кнефхаузен.

— Е, добре, — каза той — кутията е отворена. Не след дълго целият свят ще узнае. Мога да го отложам с няколко седмици, в краен случай — няколко месеца. Но този момент ще настъпи неминуемо.

— Благодарен съм ви, господин президент, за...

— Млъкни, Кнефхаузен. Не искам никакви речи. Само едно нещо искам от теб — обяснение. Какви са тези дивотии със свободната любов и наркотични смеси и какво ли не още?

— Ах, — отвърна Кнефхаузен — имате предвид последният доклад от „Конститушън“. Да. Вече изпратих, господин президент, строго нареждане. Поради забавяне темпа на комуникации то ще пристигне след няколко месеца, но искам да ви уверя, че този проблем ще бъде решен.

Президентът промърмори горчиво:

— Не искам уверения, Кнефхаузен. Не гледате ли телевизия? Не говоря за тъпотии като „Аз обичам Люси“ или спортните предавания. Става дума за новините. Имате ли представа за положението в страната? Стачните походи от 1932 и расовите размирици от 1967 са нищо. Беше време, когато можехме да повикаме Националната гвардия за да въведе ред. Миналата седмица трябваше да повикам на помощ армията за да се справи с три разбунтували се подразделения на гвардията. Още един подобен скандал и с нас е свършено, Кнефхаузен. А този тук е от големите.

— Целта оправдава риска.

— Твоята да. Моята — може би, или поне се опитвам да се убедя, че всичко е за доброто на науката и че ще вляза в историята като един от великите президенти. Но какви са целите на нашите приятели от „Конститушън“? Готов съм да преглътна осем жертви, Кнефхаузен. Но не съм готов да преглътна четиридесет милиарда долара от джоба на нацията за да могат нашите осем приятелчета да прекарат десет години във веселби и боцкане.

— Господин президент. Уверявам ви, че това е преходен период. Изпратих нареждане да стегнат дисциплината.

— И какво ще им сторите ако не го направят? — запита президентът, който никога не бе пушил, след което отрязва крайчеца на една пура и я запали. — Твърде късно е да казвам, че не биваше да ви позволявам да ме убеждавате в тази авантюра. Затова ще ви кажа само, че крайно време е да покажете някакви положителни резултати, защото експериментът ви не ще остане още дълго в тайна. Иначе нито аз ще съумея да запазя президентския пост, нито пък вие — живота си.

[1] ??? ↑

[2] ??? ↑

„КОНСТИТЮШЪН“ ЧЕТИРИ

Отново е Шеф и тука е, чакайте да видя, Ден 250, не 300? Не знам точно. Вижте, съжалявам за тия пропуски, но честно казано, все по-рядко използвам тези понятия. Мисля по други работи. Освен това съм малко подтиснат. Когато хвърлих рублата получи се хексаграмата К'ан, което означава опасност, върху Ли — Слънцето. Направо ми се разваля настроението, когато се сетя че трябва да влезе във връзка с вас. Не че сме отмъстителни, но истината е че доста ви се поразсърдихме, когато узнахме за номера, който сте ни изиграли. Не смятам, че има нещо тревожно, но все пак искаше ми се хексаграмата да е по-добра.

Първо да ви кажа добрите новини. Скоростта ни приближава 0.4 С. Филмът започва да става интересен, а? От няколко седмици звездите пред и след нас започват една по една да изчезват — тези пред нас навлизат в ултравиолетовия край, а тези зад нас — в инфрачервения край на спектъра. Вероятно си мислите, че с преместване на спектъра във видимата му част навлизат други части на електро-магнитното излъчване. По принцип това е така, но звездите достигат своя пик в точно определени честоти и за повечето от тях това са видимите честоти от спектъра, така че сумарният ефект е на изчезване. Първоначално пред нас се появи нещо като кръгло черно петно, през което не се виждаше нищо — изчезнаха Алфа Кентавър, Бета Кентавър дори доста ярките Сирцини. След това изчезна Слънцето зад нас, а малко по-късно черното петно обхвана и обкръжаващите го звезди и продължи да се разширява.

Разбира се ние осъзнавахме, че звездите са си там. Можехме да определим местонахождението им с помощта на детектора за фазово преместване, също както можем да изпращаме и получаваме съобщения като изместваме честотите. Но просто вече не можем да ги видим. Тези, които лежат по посока или противоположно на полета, където векторната ни скорост е от 0.34 до 0.37 С (в зависимост от това дали са пред или зад нас) просто вече не излъчват във видимата

честота. А останалите са преместват обозримо от една спектрална линия към следващата вследствие релативистичните ефекти. С две думи бягаме като побъркани от едно Нищо зад нас към друго Нищо пред нас и картината е доста страшничка.

Дори звездите разположени встрани от нас показват релативистични цветови промени. Всичко това прилича на една огромна кръгла дъга като онези, които се виждат понякога от самолет. Само че тази кръгла дъга е около нас. Около черната дупка пред нас звездите мъждукат с червеникава светлина. По-встрани те стават оранжеви, после жълти, а онези около черната дупка зад нас са мътно-зелени, ярко сини и пурпурни. Джим Барстоу изпитва с тях остротата на зрението си и почти е в състояние да ги сравни с картата на звездното небе. Аз обаче не мога. Освен това, той съзира в черната дупка пред нас нещо, което аз не виждам. Смята, че се касае за доста ярък радиоизточник, вероятно Кентаврус А и твърди, че излъчвал в целия видим спектър. Има предвид видимия спектър на неговите очи. Не съм сигурен дали моите са толкова чувствителни. Може би има някакво слабо, разсеяно сияние там, подобно на *gegenchein*, но не съм убеден. Както и останалите.

А дъгата е красива. Заслужава си пътуването. Фло се запали по рисуването с маслени бои — иска да я претвори и да ви я изпрати. Всъщност, когато научи за номера, който сте ни скроили тя ужасно се ядоса и дори бе намислила да постави в картината малка атомна бомба или нещо такова. (Но сега вече и мина. Или поне така ми се струва).

Така че вече не ви се сърдим толкова много, макар че дори аз доскоро изпитвах желание да ви кажа някои лоши неща.

...Току що прослушах записаното досега и ми се стори, че е доста объркано и неясно. Съжалявам за това. За мене е трудно да го правя. Нямам предвид интелектуалното усилие, (като това за решаване на шахматни проблеми или тензорното анализиране) а усилие като да копаеш в пясък с чаена лъжичка. Отвикнал съм да подреждам мислите си по този праволинеен начин. Опитах се да накарам някой от другите, но никой не се нави. Затова пък получих един куп безплатни съвети. Според Дот не трябвало да си губя времето в спомени по стари методи за комуникация. Тя предложи да ви изпратим зашифрован с прости числа доклад, като предполагаше, че разшифриращите ви програми ще са в състояние да се справят с него за десет до двайсет години и тогава

ще получите пълната информация за това, което става тук. Аз възразих, че има определени практически трудности. Не говоря за подготовката на доклада. Шикалки, можем да се справим с него начаса. Помня всичко с изключение на разни незначителни дреболии като стандартния ден за припомняне, за който въобще не искам да си спомням. А и другите не искат. Но продължителността на излъчване ще е твърде голяма. Не разполагаме с достатъчно енергия за да изпратим пълния доклад, особено след инцидента. Дот предложи да го Гьоделизираме. Аз възразих, че сте твърде тъпи за да успеете да го де-Гьоделизирате. Тя пък каза, че опита ще ви е от полза.

Е, тя е права и аз мисля, че е време да се научите на някой по-разумни начини за комуникация, така че ако ми стигне енергията накрая ще прибавя кодирания доклад на Дот. В Гьоделизирана форма. Пожелавам ви успех. Честно казано няма да съм много изненадан ако пропуснете някой препинателен знак и в резултат цъфне „Ребека от слънчевата ферма“ или някоя от липсващите книги на Апокрифа или, което е най-вероятно — се получи пълна безсмислица. Ски каза, че при всички случаи ползата за вас ще е нулева, защото Хенле е бил прав. Оставям изказването му без коментар.

Секс. Винаги искате да знаете за секса. Страхотно е. Откакто зарязахме хапчетата се забавляваме чудесно. Фло и Джим Барстоу започнаха да го практикуват като част от специфична комуникационна система, но трябва да го видите за да повярвате. Понякога, когато се захващат с него ние просто зарязваме всичко и сядаме да ги гледаме, окуражавайки ги с шегички, песни и спомагателни изчисления. Оня ден, когато всички се подложихме на една малка оперативна интервенция (сега вече си имаме костни подправки) Ан и Ски решиха да го ударят на любов вместо да се подлагат на анестезия и после твърдяха, че методът е по-добър от акупунктура. При него не се блокира усещането. И двамата са усетили отделянето на малките пръсти на краката, но не са го възприели като болка. Когато дойде ред на Джим той заяви, че ще се подложи на ампутацията без да заангажира вниманието си с нищо друго, освен с мисълта, че след операцията ще се люби с Фло и всичко мина чудесно. Джим бе страшно ентузиазирани и твърдеше, че се касае за ефекта на обратима причинна връзка разработен в неговите теории, който досега не е бил демонстриран. Джим смяташе, че най-сетне е успял да заобиколи

преградата на причинно-следствената връзка. Това е като Червената кралица и Бялата кралица и няма нищо сложно щом му хванеш цаката. (Не съм сигуран, че успях да му хвана цаката). Защото, ако предположим, че след това не се люби с Фло тогава какво? Ще го заболи ли пръста ретроградно, по силата на обратната връзка? Всичко това е малко объркано за мен. Дот казва, че това е защото не разбирам от феноменология. Май ще трябва да послушам Ан и да се позанимая с Карнап, макар тия лингвисти да са толкова скучни, че човек с мъка следи мислите им. Всъщност не се налага. Всичко това го има в Гъоделизирания доклад. Докато ви го предавам ще го преговоря и току виж причинно-следствената връзка ми се изяснила.

Слушайте, я да ви помогна малко. В съобщението се включва и откритието на Ски за съхраняване на плазма до 500 К милисекунди, така че като го разшифровате ще можете да построите ония водородни реактори, за които толкова много мечтаехте когато заминавахме. Това ще е моркова пред носа ви, така че захващайте се с де-Гъоделизацията. Плазмения двигател работи чудесно, макар че разбира се съжаляваме за това, което стана, когато променихме принципа на задвижване на двигателя. При експлозията загина Уил Беклънд, а останалите се отървахме по чудо.

Както и да е. Трябва да свършвам защото енергията е на изчерпване и не бих искал да объркам нещо по доклада. Той следва:

$1973354 + 331852 + 172008 + 548 + 39606 + 288$ и извадете 78.^[1]

Късмет, приятели!

[1] Забележка: в оригинала между цифрите има знак за степенуване, който е загубен при редакцията. Бел.Mandor. ↑

ВАШИНГТОН ЧИТИРИ

Кнефхаузен вдигна глава от купищата документи на бюрото. Той потърка очи и въздъхна. Беше спрял да пуши заедно с президента, но сега също като него бе решил да пропуши отново. Отровата си е отрова, няма съмнение. Но поне намалява напрежението, а той имаше страшна нужда от това. „И какво като гълташ отрова“ — мислеше си той. „На този свят има и по-опасни неща от отровата“.

От всяка гледна точка последните две години бяха изключително тежки за него. Всичко започна невероятно добре и заплашваше да завърши ужасно зле. Не толкова зле, колкото в поизбледените спомени от детството, когато всички бяха бедни, Берлин беше толкова студен и единствените топли дрехи, с които разполагаше бяха от Winterhilfe^[1]. И в никакъв случай толкова зле, колкото в края на войната. Нито пък като в онези първи години в Южна Америка и Близкия Изток, когато животът бе труден дори за богаташи като фон Браунови и Ерикови, а той трябваше да преживява с белене на картофи и натискане на копчетата в асансьора. Но по-лоши и по-тежки от тези, които би могъл да очаква един мъж на върха на своята кариера.

От гледна точка на логиката проектът Алфа Алеф бе неоспорим! При тази мисъл той стисна зъби. Проектът ще работи, не, Боже, той работи и ще промени света. Бъдещите поколения ще отсъдят.

Но бъдещите поколения още никакви ги нямаше и за момента нещата се развиваха лошо.

Това му напомни да позвъни на секретарката си.

— Успяхта ли да се свържете с президента? — попита той.

— Съжалявам, д-р Кнефхаузен. Опитвам всеки десет минути, както ми наредихте.

— Хм — изръмжа той. — Не, чакайте да видя. Има ли някакви позвънявания?

Прелистване на хартия.

— От информационната служба отново питаха за последните слухове. От офиса на Джек Андерсън. Човекът от СиБиЕс.

— Не, не. Не искам да говоря с пресата. Някой друг?

— Обади се сенатор Копли да пита кога ще отговорите на въпросите на неговия комитет.

— Ще му отговоря! Ще му отговоря така, както е отговорил Гьотц фон Берлихинген на Бамбергския епископ!

— Съжалявам, д-р Кнефхаузен. Не можах да разбера...

— Няма значение. Нещо друго?

— Само едно международно телефонно повикване от мистър Хауптман. Записах номера.

— Хауптман? — името бе удивително познато. Само след миг Кнефхаузен се досети — фотографът, който бе фалшифицирал снимките на Брайрус 12. По дяволите, заповедта бе да се притаи и да мълчи. — Не, няма значение. Не искам да ме безпокоите за дреболии. Продължавайте да търсите връзка с президента, госпожице Амброуз и ме свържете веднага след като го откриете. За другите ме няма.

Той остави слушалката и огледа тъжно и с любов пръснатите по бюрото документи. Тук бе всичко — докладите от „Конститушън“, собствените му чертежи, обяснения и коментари, както и повече от сто страници обяснителни бележки от помощниците му по тези, ах, толкова тайнствени понякога послания от космоса:

Хенле: Навярно става дума за Паул Хенле (виж в обяснителната бележка). Цитатът, който са имали предвид вероятно е: „Има определени символизми, чрез които определени неща не могат да бъдат казани“. Предположение, че английският език е един от тези символизми.

Портокалов шербет: Извършихме секретно научно изследване на материала от Документ реф. № КОН-130Р, Парагр. 4. Химичните анализи и експерименталните проучвания показаха, че препоръчаната смес от фармацевтични средства и други инградиенти е с мощен халюциногенен ефект и не напълно изучени свойства. На двойно-сляп опит бяха подложени 100 доброволци, като половината от тях погълнаха препарата, а другата половина приеха плацебо-препарат. Обектите, които погълнаха изследваната субстанция свидетелстваха за реакции, коренно различни от тези на контролната група, получила плацебо-препарат. Описаните реакции включват чувство на невероятна компетентност и задълбочено разбиране. Тези преценки, обаче, са напълно субективни. Направени бяха опити за верифициране на тези

твърдения чрез стандартен I.Q. и манипулационен тест, но обектите отказаха съдействие, а няколко обекта напуснаха без позволение района на изследване и сега са в неизвестност.

Гъоделизиран език: Система за кодиране на послания от разнообразен характер като едно много голяма число. Посланието се написва в открит текст и след това се закодира под формата на бази и степени. Поредно всеки знак от посланието се изразява с просто число, сиреч — първият знак се изразява като база 2, вторият — 3, третият — 5, след това 7, 11, 13, 17 и т.н.т. Позицията на знака в посланието се определя от степента: накратко, степен 1 означава, че това е буквата А, степен 2 отговаря на буква В, степен 3 — на С, и т.н.т. По такъв начин цялото послание се представя като произведение от бази и степени. ПРИМЕР: Думата „cab“ може да бъде изразена така: $23 \times 31 \times 52$ или $600 (=8 \times 3 \times 25)$. Името „Abe“ ще бъде изразено с числото 56×250 или $21 \times 32 \times 55 (=2 \times 9 \times 3125)$. Изречението „John lives“ ще бъде изразено като произведение от следните членове: $210 \times 315 \times 58 \times 714 \times 110 \times 1312 \times 179 \times 1922 \times 235 \times 2919 \times 3127$ (където степента „0“ е означение за интервал, а „27“ — точка или край на посланието). Както се вижда Гъоделизираната форма дори на най-краткото послание е съставена от много големи числа, макар че тези числа могат да се представят като съвкупност от бази и степени. По наша преценка обемът на посланието, излъчено от „Конститушън“ се равнява на средно голям речник.

Острота на зрението: Обектът Джеймс Медисън Барстоу още от най-ранна ученическа възраст страда от късогледство — вероятно вследствие на прекомерно четене, което се е опитал да корегира с помощта на очни упражнения, близки до „метода на Бейтс“ (виж обяснителните бележки). През подготвителния период на проекта Алфа Алеф зрението му бе оптимално. Бивши негови колеги посочват изключителния му интерес към проблема за подобряване зрителната острота. Допълнителни разяснения: Имаме сведения, че в кръга на интересите му също влизат паранормални феномени като ясновидство и предвиждане на бъдещето и възможно е, макар да изглежда невероятно, под горепосоченият термин да се има предвид „поглед напред в бъдещето“.

И така нататък и така нататък.

Кнефхаузен седеше, вперил изпълнен с любов и копнеж поглед в разхвърляните хартии. Неговите деца! Великолепни... непослушни... и толкова трудни за разбиране. Колко несправедливо от тяхна страна да скрият по такъв начин изключителните си постижения. Тайната на водородното сливане! Дори само това е в състояние да оправдае проекта! Но къде е тя? Скрита в безсмислица от гадни числа! Кнефхаузен не можеше да не оцени елегантността на метода, неговата изумителна простота.

Дешифрирането? Написаното число се разделя на две колкото може пъти и броят на извършените деления ще ни даде първата буква. След това започваме да делим на следващото просто число — 3 — и така получаваме втората буква. Но практическите затруднения! Компютърните данни сочат, че само разшифроването на първото голямо число ще отнеме 25 години! ДВАЙСЕТ И ПЕТ ГОДИНИ! А междуременно в това число ще лежи скрита тайната на водородното сливане и може би много други велики тайни, между които със сигурност и тайната на неговото собствено благополучие през следващите няколко седмици...

Телефонът иззвъня.

Той сграбчи слушалката и извика:

— Да, господин президент!

Но беше избързал. Това бе само разтревожения, но решителен глас на секретарката.

— Не е президента, доктор Кнефхаузен. Обажда се сенаторът Копли и иска спешно да говори с вас. Той казва...

— Не! — изрева Кнефхаузен и трясна телефона. В същия миг съжали. Копли беше човек с положение — председател на Комитета на Въоръжените Сили и не бе подходящ за противник особено сега. Години наред той търпеливо се бе мъчил да го превърне в свой приятел. Но Кнефхаузен не можеше да разговаря нито с него, нито с който и да е друг, докато президента не отговори на повикванията. И макар че в йерархическата стълба Копли заемаше висок пост, той не стоеше над Кнефхаузен. Когато върхът на тази стълба отказваше да разговаря с него целия останал свят не съществуваше.

Той се опита да направи обективна преценка на ситуацията. Натискът върху президента в момента бе огромен. Безредици по улиците на всички градове. Пълна международна политическа

бъркотия. Предстоящите избори, в които президента искаше да бъде избран за трети път — и необходимостта от промени в закона, които да осигурят тази изборна победа. И най-вече — слуховете, които се разпространяваха за „Конститушън“. Той многократно предупреждава президента. Но президентът за съжаление не го послуша. Кнефхаузен го убеждаваше, че тайна известна на двама е вече компрометирана, а тайна известна на повече от двама, въобще не е тайна. Но по настояване на президента, тайната ставаше достояние на постоянно растящ кръг от официални лица — и какво от това, че те се бяха заклели? Това не попречи на изтичането на информация. Вярно, по-малко отколкото се опасяваше. Но повече, отколкото бе необходимо.

Той докосна нежно с ръка докладите от „Конститушън“. Тези добри деца, все още можеха да оправят нещата... тези чудесни деца...

Той бе човекът, който ги бе направил чудесни. Идеята бе негова. Подбора също негов. Той бе направил всичко възможно и дори невъзможното за да бъдат точно те, а не други, членовете на екипажа. И най-накрая — той бе взел всички необходими предпазни мерки за да осигури и преосигури тяхната лоялност към програмата. Подготовка. Дисциплина. Привързаност и приятелство. И най-сигурните връзки — примесени с хранителните запаси, заложен в развлекателните програми и записи — най-модерни средства за постоянно подсъзнателно психостимулиране на едно единствено непреодолимо желание за стриктно и безотказно изпращане на доклади към Земята. Каквото и друго да се случи, винаги оставаше тази последна сламка. Информацията ще е трудна за разгадаване, но тя неизменно ще пристига. А на тях не им остава нищо друго освен да се подчинят на тези негови заповеди — по-силни от Божийте — и като Мартин Лутър да кажат „Ich can nich anders“ и нито Папа, нито инквизиция да не разколебаят вярата им. Те ще научават и ще съобщават за наученото и така инвестициите ще бъдат стократно платени...

Телефонът!

Още преди да го е поднесъл към устата си той извика:

— Да, да, гасподин президент! Тук е Кнефхаузен, да!

Но не беше президентът.

— Кнефхаузен! — изрева мъжът от другия край на линията. — Слушай добре защото ще ти кажа това, което казах на тази свиня — секретарката ти. Ако не разговаряш с мен СЕГА ще изпратя Четвърта

Бронетанкова Дивизия да те арестува и да те доведе при мен! А сега слушай!

Кнефхаузен мигновено разпозна гласа и стила. Той пое дълбоко въздух и се опита да запази спокойствие.

— Добре, сенатор Копли — произнесе той. — Какво има?

— Гърнето се спуска, момче! Това е. Твоят човек в Хънтсвил, как му беше името там, фотографът...

— ХАУПТМАН?

— Точно той! Искаш ли да знаеш къде е сега, тъпо немско копеле?

— Защо, мисля... мисля в Хънтсвил...

— Грещиш, момче! Твоят приятел шваба се оплакал, че не се чувства добре и взел болнични. Нашите хора от разузнаването го държали под око за да видят какво е намислил. Е, и видели. Видели го преди час на летище „Орли“ да се качва в самолет на „Аерофлот“. Поразмърдай си сега големия швабски мозък, Кнефхаузен! Той избяга! Да видим какво ще роди главата ти и дано да е от полза!

Кнефхаузен отговори нещо, не разбра точно какво и затвори телефона. След това замря с изцъклен поглед.

Не след дълго той натисна бутона и прекъсвайки многословните извинения на секретарката я запитва:

— Този международен разговор с Хаумптан, госпожице Амброуз, пропуснахте да ми кажете откъде е.

— От Европа, д-р Кнефхаузен. От Париж. Не ми дадохте възможност да ви...

— Да, да. Разбирам. Благодаря ви. Няма значение.

Той се отпусна в креслото. Почти изпитваше облекчение. Хауптман несъмнено бе избягал при руснаците за да им съобщи за подправените снимки и затова, че не само не съществува планета, на която да кацнат астронавтите, но и че всичко е една голяма измама. Нещата вече не бяха под негов контрол. Историята щеше да отсъди дали е бил прав. Жребият е хвърлен. Рубикон е пресечен.

Толкова много литературни метафори, помисли си той. В действителност не присъдата на историята имаше значение в настоящия момент за него, а присъдата на конкретни и доста недобронамерени спрямо него лица. И те ще го съдят не за това, което може да бъде или би могло да стане, а за това което е сега. Кнефхаузен

потръпна при мисълта за тази присъда и посегна към телефона, за да опита пак да се свърже с президента. Но беше почти сигурен, че президентът няма да отговори, нито сега, нито когато и да е.

[1] ??? ↑

„КОНСТИТЮШЪН“ ПЕТ

Насреща е отново вашия стар верен приятел Шеф. Вижте, получихме вашето съобщение. Не бих искал да го обсъждам. Нахалството ви минава всякакви граници. Освен това от него лъха на лошо настроение. Ако не можете да ни кажете нещо хубаво, по-добре не казвайте нищо. Правим всичко, на което сме способни и то доста добре и ако то не съвпада с вашите желания, може би това е защото знаем много повече от вас, когато ни изстреляхте към химерата от лунна светлина, наречена Алфа Алеф. Хиляди благодарности за едно няма нищо.

От друга страна, малко благодарности и за малкото, което направихте за нас за да ни доведете дотук — не в пространствено отношение, разбира се. Така че, не възнамерявам да ви се карам. Просто въобще не искам да разговарям с вас. Вместо мен ще оставя да говорят другите.

Говори Дот Летски. Много е важно. Предайте на всички. Имам да ви кажа три неща, които не бих искал в никакъв случай да забравите. Първо: **ПОВЕЧЕТО ПРОБЛЕМИ ИМАТ ГРАМАТИЧНО РЕШЕНИЕ**. Проблемът за транспортиране на хора от Земята до друга планета не се решава като скупчите на едно място разни метални парчетии и ги наречете например „Конститушън“. Решението му е в конструиране на модел (= уравнение (= граматически принцип)), който описва точните параметри на транспортирането. След като е готов граматичния модел, той се облича в метал и вие излитате като баба Яга с метлата.

Когато разберете това вие ще сте готови за: **Две: ПРИЧИННО-СЛЕДСТВЕНАТА ВРЪЗКА НЕ СЪЩЕСТВУВА**. Свързването на „причината“ със „следствието“ винаги е била чиста загуба на време! Вие казвате: „Драсването на кибритената клечка причинява горенето и.“ Вярно ли е това изявление? Не, то е погрешно! Вие потъвате в джунглата на разсъжденията за това „необходим“ и „неизбежен“ ли е

„актът“ на драсване и се оплитате в думи и понятия. Приложните граматика нямат времена. В една прилична граматика (каквато в никакъв случай не може да бъде английската, но ще се помъча да бъде пределно ясен) вие можете да формулирате споменатото изявление така: "Съществува съвкупност от различни (определени) форми материя, свързани с отделяне на енергия при определена температура, която вероятно е температураната функция на топлината от процеса на триене. Къде е причинността? „Причина“ и „следствие“ се губят в това лишено от време изявление. Тоест, Три: **НЯМА ЕМПИРИЧНИ ЗАКОНИ!** Когато Ски осъзна това, той бе в състояние да насочва микрочастиците на реактивната струя на плазмата не с помощта на примитивни магнитни челюсти, а като им внушава да се движат заедно и в една посока. Това може да се каже и по друг начин (= „създаване на среда, в която центростремителните процеси доминират над центробежните“) и това ще е по-близо до вашите представи. Тъпанари такива, не разбирате ли, че трябва да сте внимателни към материята, ако искате и тя да е внимателна към вас? Предайте това съобщение на Тин Фа от Тянсен, професор Морис от „Ол Соулс“ и който е там сега директор на UCLA^[1].

Ред е на Фло. Сигурна съм, че мама би била във възторг от градината ми. В нея растат бутчета и нарциси, те радват очите ни, а ние радваме тях. Вероятно по-нататък ще ви изпратя пълен наръчник по градинарство, сега искам само да ви кажа, че е срамота да се ядат репички, докато морковите нямат нищо против.

Изявление на покойният Уилям Беклънд: Дойдох на този свят сред фекалии и урина, учих, растях, ядах, работех, движех се и умрях. След това се появих от водородния пламък, смален, повърнат и готов да се приютя отново в утробата, по която всички ние копнеем. Няма значение откъде тръгваме, пътят е един, каквото и да мислим.

Астрономически данни, Летски. Във време t , при „число на Дирак“ некрратно на средноастрономическото време по Гринуич, се наблюдава следния феномен:

Радиоизточникът Кентаврус А се идентифицира като позиционно стабилен единичен обект, а не като два смесени газови облака и в

посока към центъра се наблюдават пулсации. Според нашите наблюдения и анализи това е „черна дупка“, но тепърва предстои да получим по-подробна информация. Съгласно някои предварителни догадки, всички галактики имат такива централни вихри, аз предложих да се приближим, за да го огледаме по-внимателно, но другите предпочетоха първо да завършим програмирания полет. Моля, изпратете копие от съобщението до „Харвард-Смитсонян“.

„Звездна дъга“, поема от Джим Барстоу, предварителен вариант изразен на английски:

*Като ято гъски, избраници на своята раса,
безпътни пресичаме Космоса вечен,
объркани търсим със сляпа надежда,
но пусти са Знакът на Човекът и Конят,
пусти са Знакът на Конят и Човекът.
Догадка проблясва, че полетът дълъг,
измама е и надпревара безцелна,
с детето-фантом на самотното слънце.
Лъжата разкрита е, тайната — явна,
на лоша шега сме нещастните жертви.
О, татко Гъсок, що гръб ни обърна,
нехайно, коварно предаде ни ти!
Не ще го забравим, длъжници сме вечни,
решени сме твърдо — да се отплатим!
Със малко късмет ще ти пратим подарък,
гърне злато от края на звездната дъга.*

Ан Беклънд: Струва ми се Стенли Вейнбаум веднъж бе казал, че само с три познати факта един свръхум може да измисли цяла вселена (Ски също смята, че това е възможно с крайно, но по-голямо число на познатите факти). Според тези стандарти, а и според нашите собствени, ние сме все още доста далеч от тези свръхумове. И все пак разполагаме с много повече от три познати факта, дори повече от три хиляди, така че досега измислихме немалко.

То едва ли ще е толкова полезно, колкото сте се надявали всички — скъпия стар копелдак Кнефи и останалите смотаняци, защото един

от изводите, до който стигнахме е, че не бива да ви съобщаваме всичко. Просто няма да го разберете. Лесно бихме могли да ви помогнем да ни настигнете ако сте тук, с нас, но от разстояние това е почти невъзможно.

Но не всичко е загубено, приятели! Дръжте се! Не сте в състояние да разсъждавате като нас, но от друга страна разполагате с много повече факти. Опитвайте. Поумнявайте. Ако много искате ще успеете. Учете се да разсъждавате спокойно, мислете преди да говорите, винаги бъдете наясно със себе си.

Малките ни пръсти отново израстнаха, дори на Уил, макар че той видя доста зор — нали е мъртъв. Надписахме костите от предишните пръсти и сега те ни вършат чудесна работа при подреждането на хексаграми. Надявам се, че разбирате смисъла на това, което направихме. Още дълго можехме да си подхвърляме монети, но това просто не е най-добрият начин.

Човек, който трудно контролира поривите на сърцето си би запитал: „Добре де, каква е разликата?“ Безсмислен въпрос. Той изисква определен отговор. По-правилно е да се запита: „Има ли някаква разлика?“ и отговора е: „Вероятно да, защото ако искаш да направиш нещо както трябва, трябва да го направиш както трябва“. Такъв е законът за тъждественост във всеки език.

Друг въпрос, който можете да зададете е: „До какъв източник на информация се добирате с помощта на тези хексаграми?“ Този въпрос е по-добър, защото в него не е заложен ПРИНУДИТЕЛЕН ПОГРЕШЕН ОТГОВОР, но отговорът отново е неопределен. На „И Цинг“ трябва да се гледа както на мастилениите мацаници при теста на Роршах, т.е. това е нещо, което на пръв поглед няма значение, но придобива такова когато умът ви го интерпетира и пречупи през собствените си виждания. Махнете бариерите! Мислете за него като за сейф пълен със зашифровани познания. Защо не? („Висшият човек възприема преходното в светлината на вечността на края“). Не е ли прекрасно?

Но по какъвто и начин да го правите, правете го именно ПО ТОЗИ НАЧИН. Нуждаехме се от надписани кости за нашите хексаграми, защото това бе правилният начин, така че не бе кой знае каква жертва да се разделим с по някоя костичка, за тази цел. Сега вече всичко е наред с изключение на една дребна подробност. Срещаме

големи затруднения в превода — от китайски на немски, от немски на английски и на всяка крачка грешки и противоречия. Но ще се справим и с това.

Може би следващият път ще ви разкажа повече. Но не сега. И не много скоро. Ив ще ви обясни защо.

Ив Барстоу, глупака както винаги е последен и, страхувам се, най-маловажен.

Когато бях малко момиче обичах да играя шах, макар и слабо, с по-добри от мен и това е историята на моя живот. Аз съм хронически жадна за повече. Не мога да понасям хора, които не са по-умни и по-добри от мен и в резултат винаги се оказвам тъпака на компанията. Всички са много мили с мен, дори Джим, но те напълно разбират положението, както и аз.

Така че, старая се да си намирам работа и да се възхищавам на онова, което не мога сама да направя. Животът ми не е чак толкова лош. Имам всичко, което искам, освен гордост.

Ще ви разкажа какво представлява един обикновен ден тук, между Слънцето и Кентаврус. Събуждаме се, (ако изобщо сме спали, някои от нас все още го правят) после хапваме (поне тези от нас, които се хранят все още, а това май са всички с изключение на Ски и разбира се на Уил Беклънд). Храната е много вкусна, благодарение на Фло, която я окуражава да расте добре стотвена и подправена, когато това е нужно, така че винаги имаме под ръка хрупкави фразели или пък яйца на очи. След това се „въргалеме“ или пеем стари лагерни песни. Понякога към нас се присъединява и Ски, но не за дълго, защото е зает с наблюденията си над вселената. Звездната дъга е страшно привлекателна и красива и представлява пояс от разноцветни светлини, широк около 400. Речем ли да надникнем в другите честоти, пред и зад нас се появяват звездите-призраци, но в оная част от спектъра, в която бяхме ограничени да виждаме по рождение ни обкръжава само непроницаем мрак и единствената светлина е от пръстена разноцветни звезди.

Понякога пишем пиеси или слушаме музика. По метода на дедукция Шеф откри четири изгубени концерта за пиано на Бах, които много напомнят за Корели и Вивалди, а ние ги адаптирахме за изпълнение. Аз направих само фаготната партия, но Ан и Шеф могат

да синтезират цели оркестри. В това отношение Шеф е цар. Дори се усеща, че флейтистът страда от емфизема, двама от цигуларите са подпийнали, а Тосканини дирижира като *risorgimento* метроном. Голямата дъщеря на Фло написа текст по музиката и сега припява редом с нас някакви напевни хорали, ох, забравих да ви кажа за децата! Вече имаме единайсет. Ан, Дот и аз имаме по едно, а Фло има осем (позволиха ми да родя следващата седмица четиризнаци). Оставят на мен да се грижа за тях през първите няколко седмици докато пораснат, те са толкова мили.

Така че, по-голямата част от времето се занимавам с децата и помагам на Ски с тензорните уравнения, но трябва да призная, че се чувствам малко самотна. Така ми се гледа телевизионно състезание на чаша кафе с приятел! Понякога ми позволяват да извърша някои промени по интериора на нашия подвижен дом. Така например оня ден ми хрумна да го превърна в Питсбъргско предградие, ей така за майтап. Как ви се струва — френски прозорци в междузвездното пространство? Е, разбира се никога не ги отваряме, но изглеждат ужасно красиви с тези басмени пердета и тантелени шнулове. Освен това добавихме още няколко стаи за децата и техните домашни любимци (Фло отгледа за тях няколко сладки бъни-заювци в хидропонните утаители).

Е, приятно ми беше да си побъбрим, но време е да свършваме. Трябва да ви кажа още нещо. Останалите решиха, че не желаят да получават повече съобщения от вас. Не им допаднаха жалките ви опити за психостимулация (не че постигате някакъв ефект, но както вероятно се досещате, всичко това е обидно). Така че за в бъдеще циферблатът си остава в досегашното положение — „шест-шест-нула“, но превключвателят ще е в положение „изключено“. Идеята не е моя, но и аз я подкрепям. Нямам нищо против някоя по-малко взискателна компания, но не разбира се вашата.

[1] ??? ↑

ВАШИНГТОН ПЕТ

На времето сградата известна сега като ДоД Отдел за Временно Задържане 7 — "Макар че — мислеше си Кнефхаузен, повече и подхожда името „пандиз“ — е била част от веригата луксозни хотели „Хилтън“. Килиите за особено важни престъпници бяха разположени в мазето, в бившите помещения за срещи. Врати и прозорци просто нямаше. Дори ако успееш да се измъкнеш от собствената си килия трябва да се изкачиш по стълбите и да се справиш с охраната за да избягаш. Ако хотелът не е обсаден, то със сигурност край него се навъртат наркомани или побъркани активисти.

Тези мисли занимаваха Кнефхаузен само в първите няколко изпълнени с паника часове след арестуването. След няколко дни той престана да настоява за среща с президента. Нямаше никакъв смисъл да моли Белия дом за помощ, след като именно Белия дом го бе натикал тук. И все пак той бе дълбоко уверен, че само няколко минути насаме с президента биха изяснили всичко. Но Кнефхаузен бе реалист и добре разбираше, че тази възможност няма да му се отдаде никога.

Не оставаше нищо друго освен да брои предимствата.

Първо: тук бе доста удобно. Меко легло, приятно затоплена стая. Носеха храна от банкетните зали на хотела и тя бе доста вкусна за затвор.

Второ: децата се чувстваха чудесно в космоса и продължаваха да вършат велики неща, макар да не докладваха за тях. Реабилитацията му все още бе възможна.

Трето: носеха му вестници и не му забраняваха да пише, макар да не му позволяваха да гледа телевизия и да чете книги.

Всъщност, липсваха му само книгите. Не се нуждаеше от телевизията за да разбере какво става навън. Не се нуждаеше дори от изпомачканите, разкъсани и щателно цензурирани вестници. Можеше и сам да чуе. Ежедневния пукот от автоматично оръжие, понякога далечен, нерядко близък, „Браунинг“ срещу „Калашников“, както и зловещия трясък на гранатомети. По улиците виеха сирени, над града

непрестанно се носеше камбанен звън и Кнефхаузен се чудеше дали въобще е останало нещо от градската пожарна служба. Понякога, до слуха му достигаше грохота на тежки машини, вероятно танкове. Вестниците почти не отразяваха тези събития, но Кнефхаузен умееше да чете между редовете. Администрацията се бе окопала някъде — в Кей Бискейн или Кемп Дейвид или южна Калифорния, никой не знаеше къде точно. Градовете бяха обхванати от червени бунтове. Негг Опнес бе поел нещата в свои ръце.

Но несправедливо обвиняваха него за тези бедствия. Той пишеше безкрайни писма до президента, в които го убеждаваше, че между сериозните проблеми на администрацията и проекта Алфа Алеф няма никаква връзка — градовете се бунтуваха от няколко десетки години, а доларът бе прицел за подигравка още от времето на Индокитайските войни.

Някои от тези писма той унищожи сам, други не намери на кой да предаде, ала няколко успя да изпрати — без никакъв отговор.

Един или два пъти седмично го посещаваше човек от Министерството на Правосъдието, за да му зададе отново същите безсмислени въпроси. Кнефхаузен подозираше, че се опитват да стоварят цялата вина върху него. Така да бъде. Той е готов да се защитава, когато му дойде времето. Или историята ще го защити. Миналото му е чисто. В морален аспект може би не съвсем чисто. Няма значение. Моралният аспект не е най-важният, когато става дума за въпроси от първостепенно значение, като натрупването на знания. Съобщенията от „Контситюшън“ носеха в себе си толкова много, макар че, трябваше да признае, някои от най-важните части бяха трудни за разгадаване. Още се мъчеха над Гьоделизираното послание и догадките за неговото съдържание си оставаха все още догадки.

Кнефхаузен често задрямваше и сънуваше, че е на „Конститюшън“. Почти година бе изминала от последното съобщение. Опитваше да си представи какво правят на кораба. Вече са доста отвъд средата на пътя, в спиращен режим. Звездната дъга се разширява и разлива с всеки изминал ден. Черните кръгове пред и зад тях постепенно намаляват. Скоро ще видят Алфа Кентавър, както никой досега не я е виждал. Тогава именно трябваше да разберат, че планетата Алфа Алеф не съществува, но те вече отдавна го знаеха. Неговите чудесни храбри деца! Въпреки всичко те продължаваха

напред. Какво значение, че се занимават с глупости като наркотици и секс? Обществото се изправя срещу тези неща, но именно тези, които стоят над него създават правилата. Още като дете бе научил, че гордият, боготворен от масите водач смърка кокаин, че храбрите войни предпочитат да се отдават на сексуални удоволствия със също такива като тях храбреци. Един интелигентен човек не бива да обръща внимание на тези неща, което бе още едно доказателство, че човекът от Министерството на правосъдието, който непрестанно се интересуваше от миналото му, не бе много интелигентен.

Хубавото на този от правосъдието му беше, че човек може да си направи някои изводи от неговите въпроси и че рядко, но наистина много рядко, самият той отговаряше на въпроси. "Получихте ли съобщение от „Конститушън“? „Не, разбира се, че не, доктор Кнефхаузен, а сега бихте ли ми казали отново — кой ви подучи за тази грандиозна фалшификация?“

Това бяха най-приятните дни за него, а останалите просто минаваха незабелязано.

Дори не си даваше труда да ги отмята на стената на килията като затворникът от замъка Иф. Жал му беше за хубавата дървена ламперия. Освен това той разполагаше със свои часовници и календари. Тиктакането на пристигащата храна, смяната на сезоните по дрехите на човекът от Министерството. Всяко негово посещение бе като празник, свещен ден, радостен и тържествен. Първо слизаше началникът на охраната, а двама въоръжени до зъби войници заставаха на пост пред вратата. Претърсваха щателно него и килията, за да не би да е вмъкнал — какво? Може би атомна бомба. Или щипка пипер, за да я хвърли в очите на човека от Министерството. Нищо не намираха, защото нямаше какво да се намери. След това си отиваха и за известно време настъпваше покой. Не носеха дори храната, ако беше време за нея. И така, докато не пристигне човекът от Министерството, придружен от собствената си охрана, която на свой ред започваше да тършува.

Най-сетне дойде денят, в който човекът от Министерството не дойде сам. С него бе и секретарят на президента, Мюрей Еймъс.

Колко коварно е човешкото сърце! Колко лесно се изпълва с надежда, когато е загубило всякаква надежда!

— Мюрей! — извика Кнефхаузен почти разплакан. — Толкова се радвам да те видя отново! Надявам се, президентът е добре. Какво мога да направя за теб? Има ли нещо ново?

Мюрей Еймъс се спря на прага. Той погледна Дитер фон Кнефхаузен и произнесе жлъчно:

— О, да, има много нови неща. Страшно много! Току що Четвърта Бронетанкова премина на страната на противника, така че евакуираме Вашингтон. Президентът нареди да те изведем оттук.

— Не, не! Имам предвид, о... да, радвам се, че президентът е загрижен за мен, макар че това за Четвърта Бронетанкова е доста лоша новина. Това, което исках да попитам, Мюрей, е — получихте ли съобщение от „Конститушън“?

Еймъс и човекът от Министерството на Правосъдието се спогледаха.

— Кажете, доктор Кнефхаузен, — запита Еймъс мазно — как разбрахте?

— Как разбрах? Как бих могъл да разбера? Не, попитах просто защото се надявах. Значи получихте съобщение, нали? Въпреки това, което казаха последния път. Обадиха се отново?

— Ако искате да знаете, наистина получихме — отвърна Еймъс замислено. Човекът от Министерството му зашепна настоятелно, но Еймъс поклати глава. — Не се притеснявай, след секунда тръгваме. Конвойт няма да дойде с нас... Да, Кнефхаузен, преди два часа ни ретранслираха съобщението от Голдстоун. В момента го дешифрират.

— Добре, много добре! — извика Кнефхаузен. — Ще видите, те ще оправдаят всичко. Но какво казват? Предадохте ли съобщението на специалистите? Разбираемо ли е съдържанието?

— Не напълно, — каза Еймъс — възникна един малък проблем, за който не бяха подготвени в стаята за дешифриране. Посланието не беше закодирано. Пристигна в открит текст, но на чист китайски.

„КОНСТИТЮШЪН“ ШЕСТ

Справка: КОНСИКС Т 51/11055/а7

Строго секретно!

Относно: Съобщението на американският космически кораб „Конститушън“.

Приложеното по-долу съобщение бе получено и обработено от секцията по дешифриране съгласно предварителните инструкции. С оглед особения му характер бе извършена проверка, за да се докаже неговата автентичност. Радиолокационната информация получена от базата на далечната страна показва, че източникът на съобщението съвпада с предполагаемото местонахождение на „Конститушън“. Сигналът бе силен, но в приемливи граници и понижението в честотното разделяне съответстваше на релативистичните промени и разпръскването на лъча при среща с микрочастици и газови облаци.

Въпреки че наличната информация не доказва напълно корабния произход на съобщението, няма данни които да говорят против това.

При изследването се установи, че споменатия текст е фонетична транскрипция на старокитайският диалект Мандарин. Извършения превод е непълен (виж приложената бележка). Преводът създаде необичайни трудности поради две причини: Първо — затруднени бяхме в намирането на преводач с необходимите познания, на който да се разчита при тази свърсекретна операция. Второ — възникналото предположение, че използваният език по-скоро е корабно изобретение, отколкото някакъв диалект. (В тази връзка виж параграф 8, редове 43–49 отдолу.)

Този текст е ВРЕМЕНЕН И НЕПОТВЪРДЕН и представлява първия опит за превод на съобщението. Следващите версии ще бъдат предоставени веднага след завършването им.

СЛЕДВА ТЕКСТЪТ:

01 Парагр. първи. Този, който говори от името на всички

02 {лейт. Шефийлд Х. Джекман?} почива. С праведни дела се

03 прекратяват грижите. Аз {идентичността на лицето
04 непотвърдена, но вероятно това е Анет Марин Беклънд,
05 или по малко вероятно някоя от другите три членки на
06 екипажа, или някоя от техните потомки} заемам неговото
07 място, изпълнена с добродетелност и любов.
08 Парагр. втори. Не е достатъчно само да учиш, или да
09 вършиш дела, които карат хората да се мръщят. Не е
10 достатъчно да прозреш природата на небето или морето.
11 Само чрез разбиране на цялото ще постигнеш мъдростта,
12 и само чрез мъдростта делата ти ще са праведни.
13 Парагр. трети. Това са условията, които ни бяха дадени
14 за да можем да прозрем.
15 Парагр. четвърти. Несправедлив е този, който налага
16 волята си със сила. Да бъде хвърлен от скалата.
17 Парагр. пети. Не е учтив този, който събужда у другите
18 жажда по парченце дялано дърво или вкусна мръвка.
19 Нека да бъде отклонен от намерението си да върши
20 несправедливости.
21 Парагр. шести. Не е далновиден този, който завързва
22 възел и после казва: „Не ме интересува кой ще го
23 развърже“. Нека да плакне язвите на бедните и да се
24 рови в човешките екскременти, докато разпознае в
25 идващия ден родния брат на денят настоящ.
26 Парагр. седми: Ние, които сме тук не трябва да
27 налагаме със сила волята си на вас, които сте там.
28 Разбирането идва късно. Съжаляваме за инцидента от
28 следващата седмица, защото прибързахме и сгрешихме.
29 Този, който говори от името на всички стори това
30 без да мисли. Ние, които сме тук след това съжалявахме
31 за това, което ще стане.
32 Парагр. осми. Вероятно се чудите {буквално: задавате
33 безсмислени въпроси за същността на хексаграмите} защо
34 общуваме с вас на този език. Причината е донякъде
35 евристична, донякъде в развлечението. Характерът на
36 този процес е такъв, че не бива да научите смисъла му,
37 преди да сте стигнали до края. Ние проправихме този
38 път. За да възстановим китайският от „И Цинг“ първо

39 трябваше да възстановим немският, от който е бил
40 направен английският превод. На всяка крачка ни
41 дебнеха грешки. {буквално: измамни призраци зовяха ни
42 по пътя неравен}. Много пукнатини има по нашия път.
43 Разгледайте ги внимателно, без да бързате, докато тези
44 пукнатини се превърнат в част от създаденото.
45 Парагр. девети. Казано е, че разполагате с осем дни,
46 докато пристигнат по-тежките частици. Смърт и
47 разрушение ще има не много. Препоръчваме всички летящи
48 ядрени реактори да бъдат приземени за периода на
49 инцидента.
50 Парагр. десети. Когато построите всичко наново,
51 изпратете ни съобщение, насочено към планетата Алфа
52 Алеф. Дотогава домът ни ще е готов. Ще ви изпратим
53 сал, с който колонистите да пресекат буйния поток.

Горният текст обхваща първите 851 групи от съобщението. Останалата част, състояща се от около 7500 групи не бе преведена задоволително. По мнение на консултанта от Института по Ориенталски езици вероятно останалата част е поема.

/подпис/ Дъруард С. Рихтер

Дъруард С. Рихтер
Май Чен, главен криптограф
на командването.

Да се предава: X X X САМО НА РЪКА

ВАШИНГТОН ШЕСТ

Президентът на Съединените Американски Щати (Вашингтон) отвори бронирания прозорец на кабинета, наведе се навън и извика на своя Главен научен консултант:

— Хари, качвай се горе! Чакаме те!

Хари вдигна глава, помахаша с ръка и продължи да джапа през подгизналата джунгла, в която се бе превърнала Северната морава. Пътят през обраслите шубраци, дъждът и калта бе труден, но президентът не изпита никакво съчувствие. Той затръшна прозореца и ядно промълви:

— По дяволите, този човек ме вбесява. Докога трябва да го чакам за да реша дали да преместя столицата или не?

Вицепрезидентката спря да плете и вдигна глава.

— Джимбо, миличък, защо се ядосваш? Защо просто не се преместим и да приключим с въпроса?

— Отвратителна работа — президентът се отпусна унило в креслото. — С такова нетърпение очаквах парада по случай Десетата годишнина. Десет години — това е нещо, за което заслужава да се биеш в гърдите! Не искам да го правя сред пънчетата, искам го на „Конститушън“ авеню, като в добрите стари времена, с възторжените тълпи и репортерите с камери и всичко останало. Да видим тогава дали ще му стиска на тоя тъпанар в Омаха да твърди, че не съм бил истинският президент.

Жена му отвърна спокойно:

— Не се ядосвай заради него, скъпи. Но знаеш ли какво си мислех? На „Конститушън“ авеню парадът ще изглежда малко рехав. Защо да не го направим на някоя по-малка улица?

— Ти пък какво разбираш? Пък и къде ще отидем? Щом Вашингтон е потопен да не мислиш, че в Бетезда положението ще е по-добро?

Държавният секретар реши, че е настъпил удачния момент за да се намеси.

— Не е необходимо да е Бетезда — каза той. — Знам едно много приятно местенце нагоре, близо до Дълес, което можем да използваме. Доста е нависоко.

— Ама разбира се. И аз знам много такива места из Вирджиния — потвърди вицепрезидентката. — Спомняте ли си къде ходихме след празненствата по случай Второто Встъпване. Близо до станция „Фаерфакс“. Наоколо имаше само планини. Каква красота!

Президентът удари с юмрук по масичката за кафе и изрева:

— Аз не съм президент на станцията „Фаерфакс“! Аз съм президентът на Съединените Щати на Америка! Коя е столицата на Съединените Щати на Америка? Вашингтон! Боже мой, не разбирате ли, че всичките тия мошеници от Хюстън, Омаха, Солт Лейк и къде ли не ще си умрат от смях ако разберат, че съм напуснал своята столица?

Той млъкна внезапно, защото на вратата бе застанал неговия Главен научен консултант, наметнат с окаляна мушама, от която се стичаха ручейчета вода.

— Е? — обърна се към него президентът. — Какво казаха?

Хари седна.

— Ужасно е навън. Някой да има сухи цигари?

Президентът му хвърли един пакет. Хари отърка пръстите на ръцете си в ризата и извади цигара.

— Ами, — поде той — посетих всички капитани на кораби, които можах да намеря. И всички говорят едно и също. За корабите, с които са се свързали, за местата, които са посетили. Едно и също. Навсякъде покрай брега огромни приливни вълни.

Той се огледа за огънче. Жената на президента му подаде позлатена запалка гравирана с Великия Тюлен — гербът на Съединените Американски щати, която той след няколко безуспешни опита успя да запали.

— Не ми харесва тая работа, Джими. Приливните вълни се увеличават. А освен това се очакват тропически бури, не обикновени дъждове, говоря за задаващия се откъм Бахама фронт на ниско атмосферно налягане.

— Ние не сме в тропиците — опонира го Държавният секретар.

— Това няма никакво значение — отвърна невъзмутимо Научният консултант, който бе завеждал отдела „Прогноза на времето“

към местната телевизионна програма ABC, когато все още имаше телевизия. — Ще има бури. Урагани. Но не те са най-лошото, а гигантските приливни вълни. Ако ледовете продължават да се топят вълните ще стават все по-големи и по-големи.

Президентът почука с пръсти по масичката. Ненадейно той извика:

— НЕ ИСКАМ да напускам столицата!

Никой не отговори. Гневните му избухвания не бяха нещо непознато. Вицепрезидентката отново се зае с плетенето, Държавният секретар — с подреждане на пасианс, Научният консултант вдигна мушамата и внимателно я окачи на вратата.

Президентът каза:

— Трябва да имате предвид следното — ако напуснем града всички тези селяндури, дето твърдят че са президенти на Съединените Американски щати ще спечелят позиции и евентуалното обединение на страната ще бъде отложено отново. — Известно време той мърда беззвучно устни, след което изригна. — Не искам нищо за себе си! И никога не съм искал. Искам само да играя ролята си за добруването на всички ни и да продължавам да бъда ИСТИНСКИЯТ президент, както е указано в поправките към американската конституция. И това означава, че трябва да остана тук, в Белия дом, каквото и да се случи.

Жена му отвърна колебливо:

— Хайде скъпи, престани да се нервираш. В ръцете на другите президенти са летния Бял дом, Кемп Дейвид и т.н.т. И никой не вдига шум за това. Не можеш ли да направиш като тях? Знаем една чудесна стара къща край станция „Фаерфакс“, която с малко поправки ще стане великолепна резиденция.

Президентът я погледна изненадано.

— Знаеш ли, идеята ти не е чак толкова лоша — потвърди той. — Само че, не можем да се преместим там за постоянно. Освен това, необходимо е да оставим охрана тук, за да не могат да превземат Белия дом докато отсъстваме, а и ще се налага от време на време да прескачаме насам. Какво мислиш за това, Хари?

Научния консултант отвърна замислено:

— Предполагам, че можем да наемем няколко кораба. Зависи. Не знам колко високо може да се покачи водата.

— Никакво „предполагам“! Никакво „зависи“! Това е въпрос от национално значение! Нямаме друг изход, ако искаме онова мръсно копеле в Омаха да уважава истинския президент.

— Джимбо, миличък, — каза вицепрезидентката — трябва да признаеш, че никой не дава пет пари за нас. Кога за последен път си платиха данъците?

Президентът и хвърли лукав поглед.

— Като стана дума за това, — рече той — имам една малка изненада за тях. Бих казал — тайно оръжие.

— Дано да е по-добро от онова, с което разполагахме последния път, — отвърна жена му — когато се опитахме да потушим въстанието в Мериленд и ни спугаха от бой.

Президентът се изправи за да покаже, че съвещанието на Кабинета е приключило.

— Няма значение — произнесе той жизнерадостно. — Хари, ще трябва да излезеш отново и да се добереш до библиотеката на Конгреса. Искам да прегледаш всички карти и да намериш някое хубаво и височко местенце, на около, хм, двадесет мили, ако можеш. Тогаваш ще накараме Армията да построи летен Бял дом, както казва Мае и надявам се най-сетне ще можем да си легнем в легла, които не са мухлясали.

Жена му го погледна разтревожено.

— Джим, какво си намислил?

Президентът се изкиска.

— Ще отида да нагледам моето тайно оръжие.

Той ги изпъди от кабинета и след като остана сам отиде в кухнята и извади от отворения хладилник бутилка „Фреска“^[1]. Разбира се беше топла. Морските пехотинци от охраната правеха всичко възможно да поправят повредения генератор, но засега безуспешно. Президентът не се сърдеше. Те бяха неговите лични Преторианци и дори да им липсваха технически умения, по-важна бе предаността им в тези несигурни времена. Президентът добре осъзнаваше, че бляскавата му кариера от обикновен конгресмен през говорител на Белия дом до президентското кресло се дълже не само на неговите политически знания и умения, но и на фактът, че е единственият легитимен наследник на предишния президент и освен това командващия гарнизона морски пехотинци във Вашингтон му е шурей.

В действителност, президентът напълно одобряваше обкръжаващия го свят, макар и да завиждаше на предишните президенти (балестични ракети, атомни бомби, милиарди долари).

Той допи содата, откряна вратата на кабинета и надникна навън. Наоколо нямаше никой. Той се измъкна и заслиза по черното стълбище. Навсякъде из Белия дом личаха белезите от разрухата. След многобройните бунтове, атаки и подпалвания, желанието за възстановяване се бе изпарило напълно. Президентът не се сърдеше. Той дори не забелязваше опушените стени и разкъртената мазилка. Заслушан в равномерното бумтене на бензиновата помпа той слизаше с усмивка на уста към подземията, където бе скрито неговото тайно оръжие.

Тайното оръжие, чието име бе Дитер фон Кнефхаузен се опитваше да намери оправдание за различни постъпки от миналото, които терзаеха спомените му.

За разлика от президента, той никак не одобряваше обкръжаващия го свят. Искаше му се много неща да са различни. Здравето например, срещу което провеждаха успешни офанзивни действия неговата дългогодишна есенциална хипертония, хроничен бронхит и подагра, сякаш в безумна надпревара за честта да сложат ръка на бойното поле, което бе самият той. Не се измъчваше чак толкова от липсата на свобода, колкото от безсмисленото унищожаване на личните му документи.

Оригиналният екземпляр от неговата автобиография бе изгубен отдавна, но той придума президента — т.е. претендентът, който се наричаше президент — да изпрати някой за да види какво може да е останало от нея. В края на краищата откриха няколко изпокъсани и непълни копия. Доколкото можа той се опита да ги възстанови по памет и от наличната информация, за да разкаже историята по създаването на проекта Алфа Алеф и всички подробности по измамите, лъжите и фалшификациите, които бе използвал за да го претвори в реалност.

Постара се да бъде честен докрай. Нищо не скри. Призна за участието си в „инцидентната“ смърт на първия мъж на Ан Барстоу при автомобилна катастрофа, за да я накара да се ожени за човекът, който и бе избрал за съекипник по пътя към Алфа Кентавър. Призна за

предположенията си, че тайната едва ли ще се запази до края на полета, като по такъв начин бе изложил на опасност президентската институция. Написа за всичко, което успя да си спомни. И накрая се похвали за успеха.

Защото вече знаеше със сигурност, че успехът му е доказан. Какво по-сигурно доказателство от това, което се бе случило преди десет години? „Инцидентът от следващата седмица“ бе толкова драматичен и съвършен, колкото човек би могъл само да мечтае. Подробностите около него все още бяха неразгадаеми, главно поради пълното унищожаване на цялата налична технологична структура, до която той бе довел, но последиците бяха очевидни. Душ от тежки частици — бариони? може би дори кварки? — бе облял Земята. Източникът му напълно съвпаднаше с предполагаемото местонахождение на „Конституюшън“.

Последвалите го съобщения недвусмислено показваха, че астронавтите са овладяли съвършени познания, надхвърлящи всичко открито досега на Земята, които им позволяваха от разстояние близо две светлинни години да упражняват волята си върху човешката раса. И те го бяха сторили. Само с един потоп от частици целият военно-промишлен комплекс на планетата бе напълно унищожен.

Как? Как? „Ах — помисли си Кнефхаузен с гордост и завист — това е въпросът“. Но отговор нямаше. Това, което се знаеше бе, че всички ядрени устройства — бомби, електроцентрали, болнични терапевтични източници и препарати, едновременно погълнаха потокът от частици и в същия миг престанаха да съществуват като източници на ядрена енергия. Процесът не бе бърз и катастрофален, а бавен и продължителен. Уранът и плутонът просто се топяха в продължителна, бавна реакция, превръщайки в езера от лава ядрените електростанции и складовете с боеприпаси. Процесът бе съпроводен с нищожно отделяне на радиация, но с масивно отделяне на топлина.

Кнефхаузен отдавна бе престанал да съжалява за неща извън неговия контрол, но все още се измъчваше от невъзможността за точно определяне тоталния размер на отделената енергия. Със сигурност бе не по-малко от 10¹⁶ ват-години, по най-обща преценка от промените в Земната атмосфера — бурите, постепенното покачване на температурата, слуховете за покачване равнището на Световния океан, което говореше за топене на полюсните ледени шапки. Международна

метеорологична мрежа не съществуваше отдавна, но дори от откъслечни съобщения той успя да изчисли, че Земната температура се е покачила с 4, може би дори 6 или 7 градуса по Целзий, докато реакциите все още продължаваха да протичат в Чехословакия, Конго, Колорадо и още стотици други малки пъкълчета.

Слухове за нивото на Световния океан?

„Не, не слухове“ — поправи се той като вдигна глава и се загледа в гумената тръба, която започваше от пода в далечния край на стаята и завършваше зад прозореца, където бензиновата помпа смучеше задъхано, за да поддържа достатъчно ниско нивото на водата в килията. Ако се съди по непрестанно нарастващия приток основите на Белия дом вече са заляти.

Вратата се отвори. Президентът на Съединените Американски щати (Вашингтон) влезе, потупвайки по рамото мършавото хлапе, което пазеше отпред.

— Как е, Кнефхаузен? — поде ведро президентът. — Готов ли си вече да се вслушаш в гласа на разума?

— Ще направя каквото кажете, господин президент, но както вече ви казах, всичко си има граници. Освен това вече не съм млад и здравето ми...

— Майната на здравето ти и на твоите граници! — изрева президентът. — Не ми излизай с тия номера, Кнефхаузен!

— Съжалявам, господин президент — прошепна Кнефхаузен.

— Няма какво да ми съжаляваш! Това, което ме интересува са резултатите. Знаеш ли какво е необходимо на тази помпа за да продължава да работи, Кнефхаузен? Бензинът е крайно дефицитен, човече! Продукт от първостепенно значение! Не съм сигурен още колко дълго ще съумявам да оправдавам този разход на ресурси, ако не ми сътрудничиш.

Кнефхаузен отвърна с тъжна упоритост:

— Доколкото е по силите ми, господин президент, ще ви сътруднича.

— Да де. Сигурно — но президентът днес бе в необичайно добро настроение, както бе забелязъл Кнефхаузен с типичната за затворника параноична наблюдателност към детайлите. — Слушай, хайде да не се препираме повече. Ще ти направя едно предложение. Само кажи да и

на мига ще уволня това безмозъчно копеле Хари Стъкс и ще те направя мой Главен научен консултант. Какво мислиш за това? Отново на върха. Собствен апартамент. Електрическо осветление! Прислужници — можеш да ги избереш сам, сред тях има много красиви момичета. Най-хубавата храна, за която някога си мечтал. Възможност да изпълниш дълга си към Съединените Американски щати, да ни помогнеш в обединението на тази велика страна за да се превърне отново във велика сила, каквата заслужава да бъде!

— Господин президент, — каза Кнефхаузен — повярвайте, наистина бих искал да ви помогна с каквото мога. Но вече ви казах и преди. Ще направя всичко, което искате, но не мога да накарам бомбите да заработят отново. Вие сам видяхте какво се случи с тях, господин президент. Няма ги вече.

— Не казах бомби, нали? Виж, Кнефи, аз съм разумен човек. Какво ще кажеш за това? Ти ще ми обещаеш, да използваш твоите научни познания по най-добрия начин, който можеш. Каза, че не можеш да правиш бомби, добре. Но има и други неща.

— Какви други неща, господин президент?

— Не ме насилвай, Кнефхаузен. Всякакви неща. Всичко, което можеш да вършиш в служба на твоята страна. Дай ми това обещание и утре вече няма да си тук. Или може би предпочиташ да ти спра помпата?

Кнефхаузен поклати глава, по-скоро в знак на отчаяние, отколкото на отрицание.

— Не знаете какво искате. Какво би могъл да направи за вас днес един учен? Преди десет години — да. Дори преди пет години. Може би щяхме да измислим нещо, щях да измисля нещо. Но сега вече не съществуват предпоставките. Когато всички ядрени станции са изчезнали, когато са спрели заводите, които зависят от тях, когато... когато хората умират от глад...

— Всичко това ми е известно, Кнефхаузен. Да или не?

Ученият се поколеба, загледан замислено в своя събеседник. В очите му блесна пламъчето на старата проникателност.

— Господин президент — поде той бавно. — Вие знаете нещо. Нещо се е случило.

— Правилно — изграчи президентът. — Бива си те. Кажи ми сега, какво е то?

Кнефхаузен поклати глава. След няколко десетилетия енергичен живот, след още едно десетилетие на бавно умирање, трудно бе да повярва отново. Този гаден дребосък, некадърник, тъпанар — не му липсваше известна доза животинска хитрост и освен това изглеждаше доста уверен.

— Моля ви, господин президент. Кажете ми.

Президентът постави пръст на устните си и залепи ухо на вратата. Когато се увери, че никой не ги подслушва той се приближи до Кнефхаузен и каза тихо:

— Знаете, че обмених представители с другите, Кнефхаузен. Няколко в Хюстън, няколко в Солт Лейк и дори един-двама в Монреал. Не съм ги изпратил просто така. Изпратил съм ги за информация и те ми я доставят. Искаш ли да ти кажа какво ми съобщи току-що моят човек от Анахайм?

Кнефхаузен не отговори, но навлажнените му очи гледаха въпросително.

— Съобщение — прошепна президентът.

— От „Конститушън“? — извика Кнефхаузен. — Но не, това е невъзможно! С далечната страна е свършено, Голдстоун е разрушен, орбиталните спътници падат...

— Съобщението не е изпратено по радиото — каза президентът. — Дошло е от Маунт Паломар. Не от големия телескоп, защото и той е съдран, а от така наречения Шмид. Каквото и да е това. Все още работи. И там все още има разни стари чудаци, които понякога се цъклят през него както едно време. Те са засекли съобщението — лазерен лъч. Обикновен Морзов код. Казват, че идва от Алфа Кентавър. От твоите приятелчета, Кнефхаузен.

Той измъкна от джоба си смачкано листче и го размаха.

Кнефхаузен се сгърчи във внезапен пристъп на кашлица, но успя да изграчи:

— Дай ми го!

Президентът отдръпна ръка.

— Сключихме ли сделката, Кнефхаузен?

— Да, да! Всичко, което поискате! Само да видя съобщението!

— Но разбира се — усмихна се президентът и подаде омазнената хартия. На нея пишеше:

За ваше сведение. Създадохме планетата Алфа Алеф, тя е величествена и прекрасна. Ще изпратим небесни салове с необходимите личности и други, за да ги натоварят и да извършат определена работа. Специални поздрави за доктор Дитер фон Кнефхаузен, с който много бихме искали да говорим. Очаквайте ни три седмици след това съобщение.

Кнефхаузен го прочете два пъти, погледна президента и след това го прочете още веднъж.

— Аз... аз съм много радостен — избърбори той объркано.

Президентът дръпна съобщението от ръцете му, сгъна го и го прибра в джоба, сякаш бе самият ключ към властта.

— Виждаш, — каза той — колко е просто. Ти помагаш на мен, аз на теб.

— Да, да, разбира се — отвърна Кнефхаузен със зареян поглед.

— Те са твои приятели. Ще направят каквото им кажеш. Всички тези неща, които ми казваше, че могат да правят...

— Да, частиците, способността за репродукция, умениято, Боже мили, да построят цяла планета... — Кнефхаузен щеше да продължи до безкрайност с изброяването на техните умения, но президента го прекъсна нетърпеливо:

— Така че само след няколко дни те ще са тук. Представяш ли си с какво разполагат! Оръжие, апарати, всичко — от теб се иска само да ги убедиш, че трябва да ме подкрепят във възстановяването на Съединените Американски щати на полагаемото им се място. Ще възнаградя техните усилия, Кнефхаузен! И твоите също. Те...

Президентът спря и впери очи в своя събеседник.

— Кнефхаузен! — извика той и се хвърли към него.

Твърде късно. Ученият се строполи безжизнено на пода. Охраната се разтича из Белия дом за доктор, който докуцука с болните си крака и подгизналия от бира мозък, но той също бе закъснял. За Кнефхаузен всичко бе твърде късно, неговото старо сърце не бе издържало на напрежението... както се оказа след няколко дни (когато големите златисти кораби от Алфа Алеф се приземиха и снесоха своите умни, ужасни екипажи, за да прочистят Земята), тъкмо навреме.

[1] ??? ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.